

Ezechiel cap.10 – Slava Domnului se duce la poarta Casei Domnului

Capitolul 10 este construit printr-o alternanță de imagini pe care trebuie să o urmărim cu mare atenție. identificăm trei teme principale ale acestor imagini:

- Misiunea omului în haină de in de a arunca cărbuni aprinși peste cetate
- Deplasarea slavei Domnului către poarta Casei Domnului
- Descrierea heruvimilor și roților acestora

a) 10:1-2 – Misiunea omului în haină de in

După ce a însemnat pe frunte pe cei credincioși din cetate, omul în haină de in primește o nouă misiunea din partea Dumnezeului lui Israel care vorbea de pe scaunul de domnie care era pe cerul de deasupra capului heruvimilor. Misiunea este să se vâre între roatele de sub heruvimi, să-și umple mâinile cu cărbunii aprinși care sunt între heruvimi și să-i împrăștie peste cetate. Observăm mai întâi că roatele care erau lângă heruvimi erau și SUB heruvimi. Probabil din pricina faptului că erau foarte mari erau și lângă heruvimi dar și sub heruvimi. Mai aflăm că între roate, respectiv heruvimi găsim cărbuni aprinși. Acest lucru nu este nou căci în 1:13 ni s-a precizat că *în mijlocul făpturilor vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși care ardeau; și ceva ca niște făclii umbla încolo și încoace între aceste făpturi vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare, și din el ieșeau fulgere.* Acum știm că erau chiar cărbuni aprinși. Ne întrebăm dacă este vreo trimitere la unul din altarele de la Templu? Și în vedenia cerească a Templului din Isaia 6 apare imaginea cărbunelui aprins:

Capitolul 6

1. În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.
2. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.
3. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin

de mărirea Lui!”

4. Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.

5. Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

6. Dar unul din serafimi a zburat spre mine **cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.**

7. Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, **atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!**”

În Isaia 6 cărbunele aprins este luat de pe altar și are rol de ispășire. Dar este luat de pe altarul tămâierii sau de pe altarul arderilor de tot? Prezența serafimilor (care par a fi tot heruvimi) ne sugerează că suntem în INTERIORUL Templului și atunci nu poate fi vorba decât de altarul tămâierii. În Templu, altarul tămâierii era chiar lângă chivotul tras de heruvimi. Astfel realitatea cărbunilor din mijlocul heruvimilor, și din mijlocul roților de sub heruvimi ar putea trimite tot la altarul tămâierii. Cărbunii ar putea fi luați de fapt de pe altarul tămâierii. Dar de această dată cărbunii nu mai au un rol de ispășire ca în Isaia 6, ci mai degrabă împlinesc o funcție a judecății. Aruncarea lor peste cetate ar simboliza judecarea cetății. Și este important că omul în haine preotești este Cel care aruncă cărbunii peste cetate. Adică Cel care însemnase spre mântuire pe cei credincioși este Cel care aruncă judecata asupra cetății. Cel care părea a fi un Mijlocitor și Mântuitor al oamenilor aduce judecata asupra cetății. Și El ascultă de porunca primită fără să se împotrivească, fără să ofteze ca Ezechiel, fără să încerce să mijlocească. Avem motive întemeiate să credem că este vorba despre Fiul, numit în alte pasaje și Îngerul Domnului, Cel care va împlini rolul de Mesia. Iată că înainte de a fi Mare Preot în Templul ceresc El împlinește diferite funcții în același Templu. El împlinește mai întâi o funcție a mântuirii ca apoi să o împlinească pe cea a judecății. Și Mesia va fi un mare Mântuitor dar și un mare Judecător. El va aduce mai întâi mântuirea, dar pe urma va aduce judecata. Este foarte important că Omul din ceruri nu se opune judecării Ierusalimului așa cum se opune Omul de pe pământ (Ezechiel). Se pare că Fiul avea capacitatea de mijlocire și în Vechiul Testament. Elihu din cartea Iov vorbește despre îngeri mijlocitori. Desigur

discursul lui Elihu reflectă percepția acestuia despre actul mijlocirii și nu un discurs de sus 100% adevărat. Dar Elihu vede nevoia unui mijlocitor, și se gândește că acesta ar putea fi doar un înger:

8. Dar tu ai spus în auzul meu, și am auzit sunetul cuvintelor tale:

9. „Sunt curat, sunt fără păcat, sunt fără prihană, nu este fărădelege în mine.

10. Și Dumnezeu caută pricină de ură împotriva mea, mă socotește vrăjmaș al Lui;

11. Îmi pune picioarele în butuci, îmi pânzește toate mișcările.”

12. Îți voi răspunde că aici n-ai dreptate, căci Dumnezeu este mai mare decât omul.

13. Vrei dar să te cerți cu El, pentru că nu dă socoteală fiecăruia de faptele Lui?

14. Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel, când într-altul, dar omul nu ia seama.

15. El vorbește prin vise, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor.

16. Atunci El le dă înștiințări și le întipărește învățăturile Lui,

17. ca să abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie,

18. ca să-i păzească sufletul de groapă și viața de loviturile sabiei.

19. Și prin durere este mustrat omul în culcușul lui, când o luptă necurmată îi frământă oasele.

20. Atunci îi este greață de pâine, chiar și de bucatele cele mai alese.

21. Carnea i se prăpădește și pierе, oasele care nu i se vedeau rămân goale;

22. sufletul i se apropie de groapă, și viața de vestitorii morții.

23. Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze,

24. Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului: „Izbăvește-l, ca să nu se coboare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el!”

25. Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la zilele tinereții lui.

26. Se roagă lui Dumnezeu, și Dumnezeu îi este binevoitor, îl lasă să-l vadă fața cu bucurie și-i dă înapoi nevinovăția.

27. Atunci el cântă înaintea oamenilor și zice: „Am păcătuit, am călcat dreptatea, și n-am fost pedepsit după faptele mele;

28. Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă, și viața mea vede lumina!”

29. Iată, acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului,

30. ca să-l ridice din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii.

31. Ia aminte, Iov, și ascultă-mă! Taci, și voi vorbi!

32. Dacă ai ceva de spus, răspunde-mi! Vorbește, căci aș vrea să-ți dau dreptate.

33. Dacă n-ai nimic de zis, ascultă-mă! Taci, și te voi învăța înțelepciunea.”

(Iov cap.33)

Dar atât în Vechiul cât și în Noul Testament este un singur Înger care mijlocește: e vorba de Îngerul Domnului, de Fiul, de Mesia. Într-adevăr în Vechiul Testament unul din singurele pasaje care ne vorbește despre o mijlocire din ceruri înfăptuită de o Făptură cerească sunt cele din Zaharia:

7. În a douăzeci și patra zi a lunii a unsprezecea, care este luna Șebat, în anul al doilea al lui Darius, cuvântul Domnului a vorbit prorocului Zaharia, fiul lui Berechia, fiul lui Ido, astfel:

8. M-am uitat noaptea, și iată că un om era călare pe un cal roșu și stătea între mirți într-un umbrar; în urma lui erau niște cai roșii, murgi și albi.

9. Am întrebat: „Ce înseamnă caii aceștia, domnul meu?” Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: – Îți voi arăta ce înseamnă caii aceștia!”

10. Omul care stătea între mirți a luat cuvântul și a zis: „Aceștia sunt aceia pe care i-a trimis Domnul să cutreiere pământul!”

11. Și ei au vorbit Îngerului Domnului care stătea între mirți și au zis: „Am cutreierat pământul, și iată că tot pământul este în pace și liniștit!”

12. Atunci Îngerul Domnului a luat cuvântul și a zis: „Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, pe care Te-ai mâniat în acești șaptezeci de ani?”

13. Domnul a răspuns cu vorbe bune, cu vorbe de mângâiere îngerului care vorbea cu mine.

14. Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: „Strigă și zi: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion

15. și sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfate; căci Mă mâniaseam numai puțin, dar ele au ajutat spre nenorocire.”

16. De aceea așa vorbește Domnul: „Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim; Casa Mea va fi zidită iarăși în el, și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului.”

17. Strigă din nou și zi: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Cetățile Mele vor avea iarăși belșug de bunătăți, Domnul va mângâia iarăși Sionul, va alege iarăși Ierusalimul.”

18. Am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că erau patru coarne!

19. Am întrebat îngerul care vorbea cu mine: „Ce înseamnă coarnele acestea?” Și el mi-a zis: „Acestea sunt coarnele care au risipit pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul.”

20. Domnul mi-a arătat patru fierari.

21. Eu am întrebat: „Ce vor să facă aceștia?” Și el a zis: „Aceștia vin să sperie coarnele care au risipit pe Iuda, de n-a mai putut ridica nimeni capul; fierarii aceștia au venit să sperie și să taie coarnele neamurilor care au ridicat cornul împotriva țării lui Iuda ca să-i risipească locuitorii.”

(Zaharia cap.1)

Capitolul 3

1. El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua stând în picioare **înaintea Îngerului Domnului și pe Satana stând la dreapta lui ca să-l pârască.**

2. Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?”

3. Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului.

4. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” Apoi a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!”

5. Eu am zis: „Să i se pună pe cap o mitră curată!” Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo.

6. Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire:

7. „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici.

8. Ascultă, dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă care stau înaintea ta – căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. – Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla.

9. Căci iată că numai spre piatra aceasta pe care am pus-o înaintea lui Iosua sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia.

10. În ziua aceea – zice Domnul oștirilor – vă veți pofți unii pe alții sub viță și sub smochin.”

(Zaharia cap.3)

Cât de important este pasajul din Zaharia. Dacă nu greșesc este singurul pasaj din Vechiul Testament care ne descoperă realitatea unei mijlociri cerești. Dacă privim cu atenție în pasaj Îngerul Domnului este Însuși Domnul, deci nu poate fi decât Fiul, Mesia. El mijlocește pentru Ierusalim și Domnul îi răspunde cu vorbe bune și de mângâiere. De ce avea Îngerul Domnului nevoie de MÂNGÂIERE? Apoi Îngerul Domnului mijlocește și pentru Iosua când acesta este pârlat de Satan. Îngerul Domnului nu apare însă în Iov cap.1 când Satana îl denigrează pe Iov. Elihu intuiește nevoia unui mijlocitor ceresc. El consideră că mijlocitorii sunt tot îngerii care vestesc omului calea Domnului. Dar Vechiul Testament ne vorbește de un singur mijlocitor în ceruri: Îngerul Domnului. Și Vechiul Testament anunță un singur Mare Mijlocitor în ceruri: Mesia, fiul lui David, ca preot în veac după rânduiala lui Melhisedec (Ps.110). Fiul, în baza a ceea ce va face pentru oameni și pentru Israel, împlinește o funcție de mijlocitor chiar înainte de întrupare. Oare nu am vorbit deja că Templul ceresc era de fapt Fiul lui Dumnezeu? Dar după întrupare și înviere, desigur că dimensiunea mijlocirii Fiului din ceruri crește. Nu avem prea multe detalii despre modul în care crește această dimensiune după înviere, dar ni se spune cert că istoria mijlocirii a intrat într-o nouă etapă. Acum tot ce cerem, cerem în Numele Domnului Isus Hristos, și El Însuși mijlocește la dreapta Tatălului nu ca Înger al Domnului ci ca Mare Preot care trăiește în veac. Daniel cap.10 ne arată că există un traseu pe care rugăciunea unui om trebuie să-l străbată ca să ajungă sus și apoi să fie ascultată. Deducem că în Noul Testament acest traseu este mai ușor de străbătut:

Capitolul 16

1. V-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere.
2. Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când oricine vă va uide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu.
3. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.
4. V-am spus aceste lucruri, pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus. Nu vi le-am spus de la început, pentru că eram cu voi.
5. Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis; și nimeni din voi nu Mă întreabă: „Unde Te duci?”
6. Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima.
7. Totuși vă spun adevărul: **vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.**
8. **Și când va veni El**, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.
9. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine;
10. în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea;
11. în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat.
12. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.
13. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.
14. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.
15. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.
16. Peste puțină vreme, nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși, peste puțină vreme, Mă veți vedea, pentru că Mă duc la Tatăl.”
17. La auzul acestor vorbe, unii din ucenicii Lui au zis între ei: „Ce înseamnă cuvintele acestea: „Peste puțină vreme, nu Mă veți mai vedea” și: „Apoi iarăși, peste puțină vreme, Mă veți vedea” și: „Pentru că Mă duc la Tatăl”?”
18. Ei ziceau deci: „Ce înseamnă aceasta: „Peste puțină vreme”? Nu știm ce vrea să spună.”
19. Isus a cunoscut că voiau să-L întrebe și le-a zis: „Vă întrebați între voi ce înseamnă

cuvintele: „Peste puțină vreme, nu Mă veți mai vedea” și: „Apoi iarăși, peste puțină vreme, Mă veți vedea”?

20. Adevărat, adevărat vă spun că voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura; vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.

21. Femeia, când este în durerile nașterii, se întristează, pentru că i-a sosit ceasul; dar, după ce a născut pruncul, nu-și mai aduce aminte de suferință, de bucurie că s-a născut un om pe lume.

22. Tot așa și voi: acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră.

23. În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba de nimic. **Adevărat, adevărat vă spun că orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.**

24. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

25. V-am spus aceste lucruri în pilde. Vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi deslușit despre Tatăl.

26. **În ziua aceea, veți cere în Numele Meu**, și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi.

27. Căci Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu.

28. Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și Mă duc la Tatăl.”

29. Ucenicii Săi l-au zis: „Iată că acum vorbești deslușit și nu spui nicio pildă.

30. Acum cunoaștem că știi toate lucrurile și n-ai nevoie să Te întrebe cineva; de aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu.”

31. „Acum credeți?”, le-a răspuns Isus.

32. „Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.

33. V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea neazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Ne este de folos ca Isus să se ducă la ceruri. Doar așa va putea veni Mângâietorul. Pe de altă parte doar așa avem un Mijocitor ceresc și rugăciunile făcute în Numele Lui străbat până la scaunul de domnie al Domnului și sunt

ascultate cu promptitudine. E tare ciudat ca Isus să îți spună că îți e de folos să plece de la tine. Dar în faza în care intra istoria era nevoie de un Mijlocitor ceresc care să poată trimite Mângâietorul pe pământ. Dar Îngerul Domnului nu mijlocea în vechime? Dar Duhul nu lucra pe pământ în vechime? Ba da. Dar acum este vorba de o nouă etapă a Mijlocirii cerești și o nouă etapă a lucrării Duhului pe pământ. Și este vorba de etape superioare, care sunt în folosul celor de pe pământ. Și este vorba de etape NECESARE pentru ca istoria să avanseze spre punctul final al vindecării lui Israel și al neamurilor. Duhul va dovedi vinovată LUMEA. Dar în context LUMEA este în primul rând Israel. În următoare etapă a Bisericii, lucrarea Bisericii, mărturia pentru neamuri și procesul vindecării lui Israel nu ar fi putut avea loc fără o nouă măsură de har pe pământ. Această măsură de har este posibilă prin mijlocirea cerească a Domnului Isus Hristos și prin lucrarea specială a Duhului pe pământ. Discutam și cu alte ocazii că Dumnezeu vrea să câștige creația nu prin forță, ci prin discurs. Dacă vroia să o ia înapoi prin forță, putea să o ia oricând. Dar tocmai pentru că vrea să o ia prin discurs, procesul durează așa de mult și este așa de important procesul istoric al mântuirii. Evagheliile pun accentul așa de mult pe Evanghelia mântuirii sufletului. Dar Vechiul Testament nu insistă atât de mult pe mântuirea sufletului cât pe răscumpărarea Creației, pe procesul istoric care va finaliza cu readucerea Edenului pe pământ. Și în acest proces Dumnezeu vrea să învingă pe cel rău prin discurs. De aceea e nevoie ca Israel să fie convins, ca în mia de ani atât Israel cât și neamurile să fie vindecate și să CHEME pe Creator să-și ia înapoi Creația în stăpânire. Și mia de ani se pare că va fi mii de ani așa cum este traducerea corectă a termenului din Apocalipsa 20. Și în aceste mii de ani Israel se va înmulți mult de tot și trăind în ascultare va chema tot mai mult pe Creator să Se întoarcă deplin în Creație. Și Neamurile vor completa și ele acest strigăt. Căci strigătul lui Israel de la finalul istorie va face ca Mesia să revină pe pământ. Dar apoi Israel, neamurile și creația vor intra într-un proces lent de vindecare și răscumpărare. Și cu cât mai mulți vor căuta pe Domnul cu atât pământul se va umple cu slava lui Dumnezeu. Astfel perioada prezentă a răzvrătirii va părea celor din mia de ani o scurtă și ciudată perioadă de timp când câțiva oameni s-au răzvrătit față de Dumnezeu. În mia de ani, mult mai mulți oameni și pentru o perioadă mult mai mare decât istoria răzvrătirii vor căuta pe Domnul. Dumnezeu va învinge prin discurs, prin persuasiune. Dumnezeu va recâștiga

Creația prin discurs și nu prin forță. Altfel tot planul istoric cu Israel, toată truda Sa cu actts popor și toate profețiile din Vechiul Testament par un non-sens. Dacă Dumnezeu dorea să câștige Creația prin forță, o recâștiga de la început, după ce Adam și Eva s-au căit de păcatul lor. Dar de ce i-a fost îngăduit lui Satan să ispitească pe Om în Eden? Miza nu era legată de forța discursului. Care discurs va fi mai puternic pentru conștiința omului: discursul lui Dumnezeu sau discursul celui rău? Și lupta dintre cele două discursuri CONTINUĂ după alungarea Omului din Eden. Ce sens are să continue dacă Domnul oricum își va lua creația înapoi prin forță? Sau chiar prin faptul că ar lua-o înapoi prin forță nu ar arăta tocmai prin aceasta că nu a reușit să o ia prin discurs, și că discursul șarpelui a fost mai convingător? Iată de ce este așa de importantă ascultarea omului. Iată de ce era așa de importantă în ceruri ascultarea unui singur om pe nume Iov. Ea arăta forța de persuasiune a discursului divin. Și măcar că cei mai mulți nu păzeau poruncile, un om păzea poruncile. Tocmai pentru că era în minoritate făcea ca discursul divin să strălucească și mai mult. Pe de altă parte păcatul a intrat în lume prin neascultarea UNUI singur Om. Ascultarea unui singur Om poate deci păstra vie speranța alungării păcatului din Creație. De la început i se promite lui Avraam că poporul Israel se va înmulți mult de tot cât stelele cerului și cât nisipul de pe malul mării. Oare de ce se insistă așa de mult pe NUMĂRUL mare al urmașilor lui Avraam? Oare nu pentru că aceasta înseamnă în mia de ani un număr foarte mare de credincioși? Și nu acest număr mare face să strălucească forța de persuasiune a discursului divin? Nu știm exact ce va fi în mia de ani, dar observăm în Vechiul Testament că toate profețiile prezintă perioada împietririi lui Israel (implicit perioada Bisericii) ca pe o perioadă FOARTE scurtă, ca pe puțină vreme. Dar 2000 de ani este o perioadă scurtă? Dar poate ea este scurtă în COMPARAȚIE cu perioada ce va urma în mia de ani? Poate că mia de ani va fi o perioadă așa de mare încât istoria răzvrătirii lui Israel va părea la fel de scurt ca un singur an dintr-un secol de istorie! Mijlocirea Domnului Isus Hristos din ceruri, lucrarea Duhului pe pământ și ascultarea Bisericii de pe pământ. Iată cele trei ingrediente prin care operarea inimii lui Israel va reuși și va inaugura mia de ani. Domnul Isus mijlocește în ceruri, Duhul Sfânt își face lucrarea de cercetare. Sarcina noastră este SĂ ASCULTĂM ca Iov. Nu putem ști sau vedea cum ascultarea noastră în lucrurile mici conlucrează cu puterea Duhului și puterea mijlocirii cerești. Aceasta

nu este treaba noastră. Trebuie să o luăm prin credință. Treaba noastră este să ascultăm. Contează mai puțin contextul ascultării, obiectul ascultării, lucrarea în care suntem. Ceea ce contează și are impact este ascultarea noastră de Dumnezeu. Iov nu era nici profet, nici apostol, nu avea nici o lucrare specială pe pământ. Ca sutașul roman, era un om simplu care-și trăia viața ascultând de poruncile Domnului. Totuși cât de importantă era ascultarea sa dacă declanșează acea dispută din locurile cerești? În cele din urmă nu trebuie să înțelegem de ce Dumnezeu ne cere să facem un lucru sau altul, nici să vedem vreun rod. Nu avem nevoie de o lucrare mare sau misiune vizibilă. Dacă ascultăm de Dumnezeu IMPACTUL este garantat. Mijlocirea cerească și lucrarea Duhului vor avea grijă să înmulțească peste măsură de mult impactul ascultării noastre. Ne aducem aminte de acele semințe care stau fără rod în deșert și peste 50 de ani. Și când vine ploaia deodată deșertul se transformă peste noapte într-o grădina a Edenului. Ezechiel mai pune o sămânță în pustiul lui Israel. Nu a dat rod încă. Dar sămânța este acolo. Nu a dat rod, căci ploaia nu a venit. Sămânța lui Ezechiel așteaptă cu răbdare ploaia. Dar nu doar sămânța plantată de Ezechiel în conștiința lui Israel, ci și cea a lui Ieremia, și cele plantate de toți cei credincioși din Israel. Și va veni o vreme când plânsul va ține loc de ploaie. Când Israel sub năpasta furiei lui Anticrist, se va trezi și va înțelege ce a făcut ea Fiului și cât de mult rău și suferință a adus peste ea în lume prin respingerea lui Mesia, va începe să plângă, să plângă adânc de tot, cum plânge cineva pe singurul lui fiu, va boci de se va cutremura pământul de bocetul lui. Bocetul lui se va auzi la marginile pământului, după cum și bocetul lui Iosif s-a auzit până la urechile lui Faraon. Și lumea va crede că va plânge din pricina necazurilor care au pustiit țara. Dar nu, ei nu vor plânge din pricina necazurilor lor, ci din pricina păcatelor lor. Nu vor plânge din pricina propriilor dureri ci din pricina durerii pe care i-au pricinuit-o ei înșiși lui Mesia. Nu se vor plânge pe ei înșiși ci vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns. Vor plânge așa cum nu s-a mai plâns vreodată pe pământ. Și deși vor fi puțini la număr plânsul lor va răsună în tot pământul, va străbate tot văzduhul și va ajunge pâna la urechile Mirelui din ceruri. Și plânsul va fi atât de profund, atât de adânc, atât de sincer, încât Mesia, după o lungă așteptare, va reveni în sfârșit pe pământ! Ce va avea plânsul lui Israel de va topi inima Mirelui din ceruri și-L va convinge să revină pe pământul din care tot ei L-au alungat? Și nu va mai fi nevoie de ploaie, căci acest plâns se va preface într-

un şuvoi care va inunda toată ţara. Şi atunci toate seminţile Logosului plantate în istorie în conştiinţa lui Israel vor rodi deodată dând acestui popor o inimă nouă care va asculta întotdeauna de Domnul. Dar acest fenomen va avea loc (chiar dacă la o dimensiune mai mică) şi printre neamuri. Dar oare nu şi la neamuri vor da rod seminţele plantate acolo de apostolul neamurilor, şi apoi de Biserică? Şi dacă şi poporul român va sluji atunci Domnului nu o va face oare şi prin seminţele plantate de credincioşii din România? Orice gest de ascultare devine o sămânţă aşezată în conştiinţa unui popor. Faptul că nu rodeşte sute de ani, faptul că pustia tot pustie rămâne o mie de ani, nu este o problemă. Ploaia va veni într-o bună zi, şi atunci pustia se va preface într-o minunată grădină peste noapte. Când privim pământul la suprafaţa lui vedem un mare pustiu. Totul pare în zadar şi fără speranţă. Dar nu este aşa. Dacă privim înlăuntrul lui vedem o mare de seminţe vii ce aşteaptă cu răbdare de mii de ani picurii de ploaie. E nevoie de o singură ploaie, de un singur bocet ca pământul pustiu să redevină grădina de altădată. Nu căuta explicaţii sau roade vizibile pentru ascultarea ta de Dumnezeu. Ascultă şi atât! Ascultă în tăcere ca Ezechiel. E suficient. Dar oare cât putem asculta aşa fără mângâierile şi încurajările divine? Dar poate şi pustiul inimii noastre va experimenta transformări miraculoase. Poate că seminţele puse de Isus în inima ucenicilor au dat rod de-abia la Rusalii? Poate după perioade de multă trudă aparent fără rezultat ne vom trezi dimineată că anumite pustiuri din inima noastră au devenit grădini dătătoare de viaţă? Şi atunci ne vom aduce aminte de ce este scris: *Cine a auzit vreodată aşa ceva? Cine a văzut vreodată aşa ceva? Se poate naşte oare o ţară într-o zi? Se naşte un neam aşa dintr-o dată? Abia au apucat-o muncile şi fiica Sionului şi-a şi născut fii!* (Isaia 66:8).

Revenim la Ezechiel. Omul în haină de in, Fiul Omului din ceruri, NU MIJLOCEŞTE ci acceptă fără ezitări porunca de a arunca cărbuni aprinşi peste cetate. Acest fapt ne aduce un nou argument că Ezechiel se afla în defazaj faţă de planul divin atunci când oftează în 9:8. Omul în haina de in ia cărbuni aprinşi de pe un altar, cel mai probabil de pe altarul tămâierii. Dar altarul tămâierii era un altar al rugăciunii şi al mijlocirii. Mai degrabă cărbunele aprins ar avea un rol de ispăşire (ca în isaia 6) şi nu unul de judecată ca în acest pasaj din Ezechiel. Cum de cărbunii aprinşi de pe altarul mijlocirii sunt acum aducători de pedeapsă?

Mai întâi observăm cât de sugestiv este faptul că altarul tămâierii se află între heruvimi. Altarul tămâierii este locul unde mijlocirile credincioșilor de pe pământ se înalță până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Deci deciziile care se iau pe tron și care apoi coordonează mișcările heruvimilor cerești se iau având în considerare și mijlocirile sfinților de pe pământ. Acum ne aflăm într-un moment istoric când aceste mijlociri nu mai aduc îndurare și judecată. Un tablou asemănător îl găsim în Apocalipsa cap.8:

Capitolul 8

1. Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.
2. Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe.
3. Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, **împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care este înaintea scaunului de domnie.**
4. **Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.**
5. Apoi îngerul **a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ.** Și s-au stârnit **tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.**
6. Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune din ele.

Pare să fie vorba de tăcerea lui Dumnezeu în fața răului și nedreptăților de pe pământ. După o tăcere de o jumătate de ceas, în sfârșit această tăcere va fi spartă prin revărsarea judecăților divine pe pământ. Dar această revărsare este un răspuns la rugăciunile sfinților de pe altarul tămâierii, și se realizează tocmai prin aruncarea pe pământ a focului de pe altar. Iată că din nou altarul mijlocirii aduce judecata. În cele din urmă rugăciunile sfinților din Noul Legământ nu sunt menite să amâne judecata lui Dumnezeu. Dimpotrivă rugăciunile sfinților din Noul Legământ sunt făcute în spiritul chemării: *Vino, Doamne Isuse!* Or venirea Mielului înseamnă și judecata pământului. Sfinții nu se roagă în mod direct pentru judecarea pământului deși sunt îndreptățiți să ceară de la Dumnezeu să li se facă dreptate (vezi Luca 18). Dar rugăciunea lor pentru mântuirea oamenilor (2 Timotei cap.) duce la mântuirea unei rămășițe. Mântuirea acestor rămășițe duce la venirea Domnului. Desigur

rămășița se roagă pentru propria ei mântuire. Dar mântuirea ei finală înseamnă și judecarea pământului. Acțiunea mijlocirii Bisericii este în sensul grăbirii și nu amânării judecății. În cele din urmă Biserica nu se interpune între judecata lui Dumnezeu și omenire. Ea mijlocește pentru mântuirea acelor oameni care vor completa rămășița credincioasă. Când ultimii dintre aceștia vor intra în corabia mântuirii, atunci judecata va putea veni. Iată de ce rugăciunile tuturor sfinților sunt cele care declanșează faza finală a judecării pământului.

În Ezechiel totuși mesajul ar putea fi altul. Dacă Biserica nu e chemată să amâne judecata, mijlocitorii din Israel au de obicei slujba să amâne judecata. Sensul mijlocirii lor nu este pentru a grăbi ziua Domnului ci pentru a o amâna. Dar Ezechiel trăia în perioada în care Dumnezeu nu mai accepta astfel de mijlociri. Iată de ce altarul mijlocirii nu aduce ispășire ci judecată peste cetate. Și Omul în haină de in, singurul din ceruri care mai putea mijloci, nu mijlocește, ci se duce să ia cărbuni aprinși pentru a-i arunca peste cetate.

10:3-5 – Slava Domnului se îndreaptă spre pragul casei

Înainte ca să ni se spună că omul în haină de in a luat cărbunii, pasajul ne comută atenția spre mișcarea slavei Domnului. Dar în ce a constat această mișcare? Unde era inițial slava Domnului și către ce punct s-a deplasat aceasta? Slava Domnului era deasupra heruvimilor. Heruvimii erau în partea dreaptă a Casei și norul umplea curtea dinlăuntru. Deci inițial slava Domnului nu este ÎN CASĂ, în SFÂNTA SFINTELORE acolo unde trebuia să fim. Având în minte și cap.11, știm că aceste două capitole (10 și 11) ne arată CUM slava Domnului părăsește Templul. V.3 deci ne arată că Dumnezeu făcuse deja un pas în părăsirea Templului. Slava Domnului se afla în dreapta Casei, în curtea dinlăuntru. Totuși următorul pas nu pare a fi în sensul părăsirii Casei ci în sensul reîntoarcerii în Casă. Astfel, slava Domnului se ridică de pe heruvimi se îndreaptă spre pragul Casei astfel încât Templul se (RE)umple de nor și curtea de strălucirea slavei Domnului. Vâjâitul aripilor heruvimilor s-a auzit până în curtea din afară. Deci e clar că slava Domnului era încă în curtea dinlăuntru. Nu ajunsese în curtea din afară. Următorii pași din cap.10 și 11 vor fi toți în sensul părăsirii Casei. Dar înainte de a porni pe acest drum, slava Domnului se reîntoarce în prag, umple încă

o dată Templul cu nor. Acest gest ne arată durerea cu care Dumnezeu părăsește Templu. Înainte de a-l părăsi Domnul se reîntoarce pentru o clipă în pragul Casei și-l mai privește odată. Ba mai mult parcă mai reintră odată în Casă. Privește cu drag spre fiecare piesă de mobilier sacru, își aduce aminte de bucuria cu care a pășit pentru prima dată în Casă, de bucuria de a locui în mijlocul lui Israel, de bucuria de a lucra cu putere pentru răscumpărarea întregii Creații, de toate clipele frumoase pe care le-a petrecut acolo, de toate rugăciunile pe care le-a ascultat. Apoi visează și privește spre viitor, spre momentul reîntoarcerii în Templu, spre reluarea procesului de răscumpărarea Creației. De-abia apoi cu inima frântă își începe drumul fără cale de întoarcere al părăsirii Casei. Această imagine ne trimite cu gândul la căpitanul care părăsește ultimul corabia. Și înainte de a o părăsi, mai intră odată, singur în ea, privind-o adânc și parcă încercând să-și ceară iertare că nu o poate salva. Pentru Dumnezeu Templul de la Ierusalim nu a fost doar un simbol. Nu a fost o simplă joacă de-a simbolurile. El a ales acel loc, și-a pus inima Sa peste acel loc, și-a asumat-o ca și casă și s-a alipit de ea așa cum se alipește un om de prima sa casă. Templul a fost pentru (aprox.) 374 de ani casa Sa de pe pământ, locul de pe pământ de unde putea chema toată omenirea înapoi la Sine. Dumnezeu a fost alungat din Creație prin păcatul omului. În primă fază Dumnezeu l-a alungat pe om din Eden. Dar Edenul a rămas un loc fizic pe pământ. Dar la potop Dumnezeu a trebuit să ia Edenul sus. După potop istoria omenirii a continuat fără un Eden pământesc. Răzvrătirea de la turnul Babel a adâncit și mai mult prăpastia dintre omenire și Creator. Acesta Și-a retras și mai mult prezența Sa din conștiința omenirii, și mintea acesteia s-a întunecat după turnul Babel și a început să se închine pietrei și lemnului. Practic Pavel în Romani cap.1 când explică obârșia idolatriei, cred că el face în primul rând referire la momentul istoric de la turnul Babel. E cert că după turnul Babel nu mai exista pe pământ nici o Grădină în care Dumnezeu să locuiască în plinătatea prezenței Sale. Prin credincioșia unor oameni, și probabil și prin credincioșia lui Moise, Dumnezeu Și-a câștigat un loc pe muntele Sinai. Apoi prin Cort a coborât efectiv pe pământ în mijlocul lui Israel, ca prin Templu să coboare într-o slavă și mai mare la Ierusalim. Templul era noua Grădina în care Dumnezeu locuia pe pământul răzvrătit. De acolo de la Ierusalim dorea să-Și țină discursul prin care să convingă omenirea să-L recheme ca Domn al Creației. Cel ce a fost alungat din creație prin răzvrătire trebuia acum rechemat

înapoi prin căință și ascultare. Și timp de 374 de ani Dumnezeu a locuit în Templu cu speranța vindecării lui Israel și a Neamurilor. Desigur șederea nu a fost tot timpul plăcută. Neascultarea lui Israel, idolii aduși în Templu de Manase, și multele altele au obosit inima Celui ce locuia în Templu. Totuși locuia în Templu pe pământ dând omenirii o șansă reală la vindecare. Atât timp cât Dumnezeu locuiește într-un Templu pe pământ există speranță pentru vindecarea omenirii și răscumpărarea întregii Creații. Slava cerului nu poate invada așa deodată toată Creația. Trebuie câștigat mai întâi un loc unde Slava să coboare, ca apoi să se extindă treptat asupra unui oraș (Ierusalimul), asupra unei țări (Israel) și apoi treptat asupra întregului pământ. Dar totul începe cu un Templu. Și procesul recuperării Creației poate continua atâta vreme cât Templul stă în picioare. Fără un Templu pe pământ, fără un loc în care Slava lui Dumnezeu să locuiască efectiv, nu poate exista speranță pentru vindecarea pământului. Iată de ce atâta trudă din partea lui Dumnezeu să-și facă un Templu. Iată de ce atâta trudă din partea celui rău să dărâme Templul. Și iată de ce atâta tristețe și durere din partea lui Dumnezeu când părăsește Templul. Iată de ce părăsește Templul așa de greu măcar că poporul pângărise curțile Templului. De la Avraam la Solomon Dumnezeu a trudit 1000 de ani să-și facă un Templu. Acum după ce a locuit în el 374 de ani trebuia să-l părăsească, ba chiar să-l dărâme. Trebuia să o ia de la capăt.

Deci slava Domnului părăsește Templul înainte de a-l distruge. Și acest lucru are loc în al 6-lea an al robiei lui Ioachin, în ziua 5-a a lunii a 6-a. Acesta era și al 6-lea an al domniei lui Zedechia. Împresurarea Ierusalimului începe în anul al 9-lea a lui Zedechia în ziua 10 a lunii a 10-a, iar Casa Domnului este arsă în ziua a 10-a a lunii a 5-a în al 11-lea an al lui Zedechia (care este și al 19 –lea an al domniei lui Nebucadnețar – vezi Ieremia 52:12). Deci slava Domnului părăsește Casa înainte să fie arsă cu 4 ani 11 luni și 5 zile. Cu toate acestea Templul rămâne numit Casa Domnului și DUPĂ ce slava părăsește Templul. În cele din urmă chiar dacă un om își părăsește Casa, Casa respectivă tot a lui rămâne! E absolut logic ca Slava să părăsească Templul înainte ca acesta să fie distrus. În cele din urmă ceea ce oprea distrugerea Casei era însăși prezența lui Dumnezeu în ea. Odată ce Dumnezeu părăsește Casa, judecata Sa se revarsă asupra ei. Și acum începem să înțelegem alternanța pasajelor din cap.10. Misiunea fiului omului de a arunca

cărbuni aprinși asupra cetății alternează cu imaginea părăsirii Casei Domnului de către Slava Domnului. În cele din urmă ce rost mai avea ca Omul în haină de in să arunce cu cărbuni de foc asupra cetății dacă deja cei 6 Nimicitori începuseră să omoare pe cei din cetate. Problema era că nu doar oamenii din cetate erau sortiți nimiciri, ci și cetatea însăși cu toate casele ei, inclusiv cu clădirea Templului. Deci gestul aruncării cărbunilor aprinși peste cetate de către Singurul care mai putea mijloci pentru cetate trimite la dărâmarea efectivă a cetății și implicit la distrugerea clădirii Templului. Deși nici aici nu se precizează încă în mod explicit că Templul va fi dărâmat. În cele din urmă putea fi următorul scenariu în mintea evreilor: *oamenii din cetate vor fi omorâți dar Templul va fi cruțat*. Nebucadnețar nu distrugea toate cetățile și toate Templele în locurile unde ieșea învingător. În cele din urmă Nebucadnețar mai cucerise măcar odată Ierusalimul dar fără a dărâma nici cetatea, nici Templul. Dar acum avea loc SFÂRȘITUL cum bine a anunțat cap.7. Nu era o altă împreusare a Ierusalimului. Acum avea loc SFÂRȘITUL unei etape istorice. Practic Israel își pierdea Templul, capitala și țara. Practic înceta să mai existe ca popor printre popoare. Se reducea la o mică rămășiță de robi împrăștiată printre popoare și în mare pericol să fie absorbită de cultura seducătoare a Babilonului. Dar ca Templul să fie dărâmat trebuia ca Slava Domnului să-l părăsească mai întâi.

Când Templul a fost ars, El era părăsit de Dumnezeu de aproape 5 ani. Nu înseamnă însă că i-a fost ușor Domnului să-Și lase Casa în mâna vrăjmașilor Săi. Nu înseamnă că existența fizică a Templului în cei 5 ani nu a avut nici o semnificație și nici o importanță. Existența sa purta un mesaj. Existența sa păstra speranța că Dumnezeu s-ar putea reîntoarce curând. Templul e Casa Lui. El se ridică sau se dărâmă doar cu voia lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea ca Templul să fie ridicat iar cel rău se luptă împotriva acestui proiect. Cartea Ezechiel se termină cu imaginea rezidirii Templului la finalul istoriei, în contextul căinței finale a lui Israel. Practic pare nevoie de rezidirea Templului ca proiectul vindecării și răscumpărării Creației să aibă loc în mia de ani.

Ne aducem aminte de Templul lui Zorobabel. Deși slava Domnului nu coboară în mod vizibil ca la Templu, Templul se ridică prin voia lui Dumnezeu și profeții (Hagai, Zaharia) ne arată că Dumnezeu locuiește cu bucurie în acel

Templu. Acest Templu este pângărit de Antioh Epifanes IV, apoi avariat de Pompei. Irod cu acordul preoților îl demolează ca să ridice unul mai mare și mai glorios, asemănător cu cel al lui Solomon. Irod nu face acest lucru chemat de vreun profet sau dintr-o motivație curată. TOTUȘI Templu lui Irod este recunoscut de Isus ca și Casa a Tatălui Său. Isus atât la 12 ani, dar și după 30 de ani recunoaște acest loc ca și Casă a Tatălui Său. Faptul că Isus Însuși era un Templu viu în care locuia pe deplin Dumnezeu nu desființează rolul și importanța Casei fizice de la Ierusalim. Nici după Rusalii, nici după nașterea Bisericii de la Ierusalim și dintre Neamuri (Temple vii în care Dumnezeu locuiește), rolul Templului de la Ierusalim nu este desființat sau umbrit. Apostolii se închină în Templu. Însuși Pavel se roagă în Templu și primește acolo vedenii dumnezeiești. Pavel chiar pe la finalul lucrării sale aduce JERTFE în Templul de la Ierusalim. El nu vede vreo contradicție între relația Sa cu Hristos, realitatea vie a Bisericii și funcția Templului de la Ierusalim. El nu cere evreilor să renunțe la închinarea de la Templu dar atrage atenția creștinilor dintre neamuri că dacă ei păzesc Legea dată de Moise lui Israel vor intra într-o confuzie care i-ar îndepărta de Hristos. Templul rămâne în picioare până în anul 70 ca și Casă a lui Dumnezeu. Dărâmarea Templului din anul 70 devine un eveniment la fel de trist ca dărâmarea acestuia pe vremea lui Ieremia. Cartea Plângerilor devine în anul 70 d.H. VIE, REALĂ! Deși evenimentul a ajutat Biserica dintre neamuri să se elibereze de iudaizatori și de jugul iudaismului, evenimentul în sine, este unul tragic. Templele vii ale Bisericilor locale nu POT substitui prezența lui Dumnezeu din Templul de la Ierusalim, după cum nici preoția Bisericii nu poate substitui preoția cu impact mondial a poporului evreu. Profețiile din Daniel și alți profeți vechi testamentali, profețiile lui Isus din Matei 24, Luca 21, și escatologia lui Pavel din 2 Tes.cap.2 vorbesc deschis despre existența unui Templu al lui Dumnezeu la Ierusalim la finalul istoriei, care va fi apoi pângărit și dărâmat de Anticrist. Deci Templul de la Ierusalim va fi rezidit înainte de final. Și nu doar atât, dar el va reprezenta Casa lui Dumnezeu. Pasajul din Ezechiel cap.10 ne ajută. Iată că Templul rămâne Casa lui Dumnezeu chiar dacă slava Domnului nu mai este în el. Deci Templul rezidit la Ierusalim ar putea fi Casa lui Dumnezeu chiar dacă slava Sa nu va coborî în el. Totuși slava Domnului pare să fie vie în Templul lui Irod. De ce nu ar fie vie, măcar o vreme, și în viitorul Templu de la Ierusalim? În cele din urmă prezența lui Dumnezeu autentică un loc

ca fiind Casa Lui. Dacă cineva ar construi acum de capul lui Templul lui Solomon într-o anumită zonă a lumii, acel loc ar putea fi numit Casa lui Dumnezeu doar pentru că respectă arhitectura sacră a clădirii? În mod cert doar un Templu ridicat la Ierusalim, locul fizic ales de Dumnezeu, ar putea fi numit Templul lui Dumnezeu. Dar chiar dacă este ridicat la Ierusalim, el poate fi numit Casa lui Dumnezeu doar pentru că respectă arhitectura sacră revelată în Scriptură? Oare în cei 2000 de ani a dorit Cineva reclădirea Templului? Acesta a fost Dumnezeu, sau cel rău? În mod clar cineva a împiedicat reclădirea Templului. Cine a luptat cu mare dorință împotriva reclădirii Templului: Dumnezeu sau cel rău? Dincolo de faptul că Anticrist va intra în Templu, rezidirea Templului de la Ierusalim de către evrei este un lucru benefic sau nu? Oare Dumnezeu în bunătatea Lui față de Israel va coborî de dragul lui Israel chiar într-un Templu făcut de un popor neascultător, așa cum a făcut-o în contextul Templului lui Irod? Oare pentru Israel ar fi benefic să rezidească Templul? Oare mesajul Templului i-ar putea ajuta să-L recunoască pe Isus ca fiind Hristosul? Desigur cel rău e expert să folosească un lucru bun pentru a le aduce moartea. În Ezechiel Templul a devenit cel mai mare obstacol în calea pocăinței lui Israel. dar acesta din pricina celui rău și a împietrii lui Israel. Dar în sine, Templul era un lucru bun, menit să dea viață lui Israel. Scriptura a devenit și ea un obstacol între Israel și Hristos. Dar înseamnă că Scriptura e rea și că ar fi mai bine ca Israel să renunțe de tot la Vechiul Testament? În cele din urmă tot prin lumina Vechiului Testament vor ajunge să-L recunoască pe Isus ca fiind Mesia. Răstălmăcirea Scripturii nu anulează potențialitatea ei mântuitoare. Dar pervertirea și răstălmăcirea mesajului Templului anulează potențialitatea sa mântuitoare? Nici cei 12 apostoli nici Pavel nu au văzut necesară oprirea închinării la Templu sau vreo contradicție între aceasta și credința lor în Hristos Isus. Faptul că evreii încă dețin Scripturile nu este un lucru bun, măcar că le răstălmăcesc? Faptul că ar avea din nou Templu nu ar însemna tot un lucru bun măcar că ar răstălmăci mesajul acestuia? Și dacă în sec. 1 Dumnezeu a coborât în Israel prin întruparea Fiului lui Dumnezeu măcar că Israel era în neascultare, ce L-ar împiedica să coboare în Templu la finalul istoriei tot în mijlocul aceluiași popor răzvrătit? Poate că rezidirea Templului va însemna un nou har pentru Israel și poate că Anticrist va pângări Templu tocmai pentru a-L alunga pe Dumnezeu din el și pentru a-l sorti din nou distrugerii. Întoarcerea evreilor în țara promisă și

recucerirea Ierusalimului reprezintă în sine un lucru rău? Este doar o refacere a scenei istorice care legitimează împlinirea profețiilor finalului? Sau aceste evenimente au și o semnificație aparte în relația dintre Yahwe și Israel? În cele din urmă doar cu voia Sa s-au putut întoarce în țară și în Ierusalim. Poate Dumnezeu Și-a arătat îndurarea față de Israel la fel cum Și-a arătat-o pe vremea lui Ieroboam al doilea. Ne aducem aminte că pe vremea lui Ieroboam II, măcar că Israel rămânea idolatru, totuși Domnul a privit spre suferințele mari ale lui Israel și le-a dat mari izbăvir prin Ieroboam care a recucerit majoritatea teritoriilor din Israelul de Nord. Poate că după suferințele de 2000 de ani care au culminat cu Holocaustul nazist, Dumnezeu S-a îndurat din nou de Israel redându-le țara. Și a făcut acest lucru măcar că Israel era tot răzvrătit, măcar că unii au interpretat greșit acest har. Dumnezeu este încă în legământ cu Yahwe. Legământul de pe Sinai nu a fost anulat. Dumnezeu nu Și-a uitat și lepădat poporul Său, El rămâne poporul Său și după anul 586 așa cum am studiat în Ieremia și chiar după respingerea lui Mesia așa cum ne explică Pavel în Romani 9-11. În Romani 9a e important să observăm că Pavel vorbește la PREZENT:

- Ei SUNT Israeliți, **AU** înfierea, slava, legămintele, slujba dumnezeiască (adică Templul!), făgăduințele, patriarhii...

Teologia noastră sună de fapt așa: ei **AU AVUT** înfierea, slava, legămintele...**ACUM le are Biserica**. Și Pavel nu prevede vreun an 70 în care acest PREZENT slăvit al lui Israel să fie anulat sau suspendat. Am văzut că nici dărâmarea Templului din 586, nici respingerea lui Mesia, nici nașterea Bisericii dintre Neamuri nu au anulat acest PREZENT slăvit și nici legământul de la Sinai. În ce-i privește pe Evrei legământul de la Sinai va fi înlocuit cu cel nou așa cum scrie în Ieremia 31 de-abia la pocăința finală a lui Israel. Iar Noul legământ nu va însemna o anulare a slavei primite de Israel prin legământul sinaitic ci sporirea slavei. Legământul de la Sinai va fi prea mic pentru a putea cuprinde nouă măsură de slavă pe care Dumnezeu o va da lui Israel. De aceea Dumnezeu va încheia cu ei un legământ nou, dar care va păstra și desăvârși esența legământului sinaitic. Legat de anul 70, el practic nu există în teologia paulină sau în profețiile din vechime. Pavel privea Templul ca stând în picioare până la a doua venire a lui Mesia care era foarte aproape. Dărâmarea Templului nu anulează prezentul slăvit al lui Israel

descrie de Pavel în Romani 9-11. Doar prezentul escatologic al lui Pavel pare a suferi o modificare. Acesta poate fi reactivat doar prin rezidirea Templului. Revenim la întoarcerea evreilor în țara promisă în sec.XX. Din multe perspective a fost un lucru benefic. Biserica a fost foarte încurajată și s-a lăudat mult în apologetica ei cu aceste evenimente: *Iată că profețiile biblice sunt adevărate și se împlinesc! Iată că promisiunea revenirii lui Isus este încă vie!* În cele din urmă și față de neamuri, reîntoarcerea evreilor în țara promisă reprezintă un mare semn. Popoarele știu că Israel este poporul ales de Dumnezeu. Risipirea lui printre popoare reprezenta o bună ocazie să disprețuiască Biblia și promisiunile din această carte, precum și planul lui Dumnezeu cu Israelul. Acum însă lucrurile stau altfel. Prin redobândirea țării promise și a Ierusalimului, Dumnezeu a mângâiat pe Israel, a încurajat Biserica, a înălțat promisiunile Scripturii printre Neamuri. Dumnezeu lui Israel Și-a arătat puterea, bunătatea și slava. Desigur orice lucru bun poate fi răstălmăcit și pervertit. Dar acest lucru nu înseamnă că acel lucru nu rămâne în esența lui ceva bun. Oare rezidirea Templului nu ar putea fi menită să fie un lucru bun? Oare prin realitatea Templului Dumnezeu nu va da lui Israel o nouă șansă să se căiască înainte să fie fie din nou pedepsit prin Anticrist? Am observat cu alte ocazii că istoria lui Israel (chiar cea a ultimilor 2000 de ani) este un șir de pedepse și mângâieri, de necazuri și izbăviri. Dumnezeu continuă să-i vorbească lui Israel prin limbajul legământului. Nu i-a mai vorbit prin profeți ca altădată. Dar nu e ceva nou. Și Templul lui Irod a fost ridicat după o perioadă de tăcere: de la Maleahi Dumnezeu nu a mai vorbit prin profeți lui Israel până la Ioan Botezătorul. Iată că și următorul Templu va fi ridicat tot după o perioadă de tăcere. Iată că nici tăcerea lui Dumnezeu de după anul 70 (adică nu-i mai vorbește lui Israel prin profeți care au o chemare specială) nu este un lucru nou ci are un precedent în istoria de dinainte de Hristos. Iată că am ajuns la o ipoteză surprinzătoare: *rezidirea Templului din Ierusalim nu trebuie să ne sperie, și nu trebuie văzut în sine ca un lucru rău, menit să amăgească și să aducă moartea. Da, raportarea noastră greșită la Templu ne poate aduce moartea. Dar nu înseamnă că în sine Templul ar fi un lucru rău. Poate el va fi cu adevărat Casa lui Dumnezeu, o nouă revărsare de har pentru Israel.* Păstrăm această ipoteză spre verificare și cizelare.

În acest context este util să ne amintim faptul că Mântuitorul prevestește în Ioan cap.4:21-24 că va veni o vreme când închinătorii adevărați nu se vor mai închina Tatălui nici pe muntele lor, nici la Ierusalim, ci în duh și adevăr. Pavel îndeamnă Biserica dintre Neamuri la o închinare independentă de Ierusalim și de ritualurile Vechiului Testament. Creștinii dintre Neamuri sunt un Templu viu și se închină prin Hristos lui Dumnezeu oriunde se află. Ba mai mult îi avertizează de faptul că dacă vor păzi și Legea (tâierea împrejur etc.) alături de credința lor în Hristos Isus, se vor despărți de Hristos și vor cădea din har. Tratamentul aplicat de Pavel evreilor creștini este puțin diferit. El îl taie pe Timotei împrejur din pricina Iudeilor. El nu oprește pe evrei să se închine în Templul de la Ierusalim, unde el însuși se închină. Dar în același timp numește slab în credință pe cel care din pricina cugetului se ferește de anumite mâncăruri sau ține ziua de Sabat (Romani 14). Acest comportament este acceptat de Biserică în dreptul evreilor creștini dar reprezintă un semn de slăbiciune a credinței și de imaturitate. Creștinul matur înțelege vremurile, și faptul că venirea lui Hristos înseamnă împlinirea Legii și deschiderea unei căi mai bune de apropiere de Dumnezeu. Pavel ne cheamă spre maturitate, și el însuși se bucură din plin de libertatea de închinare, manifestare și relaționare cu cei dintre Neamuri adusă de Hristos și de realitatea Noului Legământ. În epistola către Evrei cap.7-8 Pavel este și mai radical. El afirmă cu claritate că prin ungerea lui Hristos ca Mare Preot *se desființează aici o poruncă de mai înainte din pricina neputinței și zădărniceii ei – căci Legea nu a făcut nimic desăvârșit - și pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună prin care să ne apropiem de Dumnezeu*. Și în epistola către evrei, evreii creștini sunt îndemnați să se apropie de Dumnezeu prin Hristos, prin acea închinare în duh și adevăr, independentă de închinarea la Ierusalim. Deci nu-i îndeamnă să se închine și la Templu. E adevărat că nici nu le interzice în mod explicit închinarea la Templu, dar direcția epistolei pare destul de clară: *Închinarea prin Hristos în duh și adevăr este suficientă. Închinarea la Templu nu mai este necesară*. E adevărat că în cap.8 el recunoaște încă valabilitatea preoției celor de pe pământ:

- Dacă (Hristos ca Mare Preot) ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă **sunt** cei ce aduc daruri după Lege. Ei fac o slujbă care este chipul lucrurilor cerești.

Este clar că el insistă pe superioritatea preoției lui Hristos, precum și pe superioritatea legământului celui nou adus de Hristos. Totuși NU spune că preoții care mai fac slujba pe pământ fac un lucru rău, care este o ofensă adusă lui Hristos. Dimpotrivă el spune că doar ei au autoritate să fie preoți pe pământ și că fac o slujbă slăvită care ESTE chipul lucrurilor cerești. De asemenea deși vorbește de faptul că Vechiul Legământ are să fie înlocuit cu al doilea, recunoaște că Vechiul Legământ nu este ÎNCĂ desființat. El citează din Ieremia 31. Or din Ieremia am învățat că profeția din Ieremia 31 se va împlini la căința finală a lui Israel. Autorul epistolei știe că acest moment nu a venit încă, dar crede ca toți creștinii din primul secol că este aproape. De aceea adaugă în 8:13:

- Prin faptul că zice: *Un nou legământ*, a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire.

Dar ce înseamnă că cel vechi este aproape de pieire? Și față de ce moment este aproape de dispariție? Observăm în primul rând că indiferent de interpretare, el nu consideră că Vechiul Legământ a și fost desființat, a și pierit, a și dispărut. Exegetic vorbind Vechiul Legământ este aproape de pierire față de momentul mărturisirii din Ieremia 31. Dacă luăm data istorică când a fost rostită profeția înseamnă că Vechiul Legământ e pe cale de dispariție de pe vremea lui Ieremia. Dacă luăm în vedere momentul istoric pe care îl are în vedere profeția din Ieremia 31 atunci legământul e pe cale de dispariție în contextul căinței finale a lui Israel. Dacă autorul se referă la prezentul său istoric, Vechiul Legământ e pe cale de dispariție din sec.1. Ultima variantă este susținută și de faptul că profeția din Ieremia 31 începe să se împlinească prin lucrarea lui Isus. Isus la cina cea de taină vorbește deschis cu ucenicii de Noul Legământ. Deci Isus aduce în istorie realitatea Noului Legământ chiar dacă profeția din Ieremia 31 se va împlini plenar când tot Israelul va intra în acest Nou Legământ. Dar autorul Epistolei către Evrei nu consideră ca după anii 60 d.H Vechiul Legământ a pierit deja. Măcar că în cap.7 a vorbit deschis despre desființarea preoției dintâi, totuși în cap.8 mai recunoaște o anumită valabilitate a acestei preoții. El nu spune: *ei fac un lucru greșit, împotriva lui Hristos, deci nu mai mergeți la Templu.* El spune: ei fac o slujbă care este chipul celei cerești și Vechiul Legământ este aproape de dispariție dar încă nu a dispărut. Dar când va dispărea și ce anume îl va face să dispară? Ce moment avea

în vedere autorul? În 10:25,35-37, autorul consideră că și revenirea lui Hristos este aproape. Conform profețiilor din Daniel cap.9 a doua venire a lui Mesia va fi precedată de distrugerea Ierusalimului și a Templului. La fel și în Matei 24 a doua venire a lui Mesia este precedată de distrugerea Ierusalimului și a Templului. Deci pornind de la premisa că primii creștini nu știau că profeția din Matei 24 se va împlini în două faze (și în vremea lor în anul 70, și la finalul istoriei), și de la faptul că ei credeau că revenirea Domnului este foarte aproape, e posibil ca autorul să plaseze dispariția Vechiului Legământ la momentul celei de a doua veniri a lui Hristos, când se va împlini plenar profeția din Ieremia 31. Ce argumente am avea că anul 70 a reprezentat dispariția Vechiului Legământ? Nu avem nici un argument direct în acest sens ci doar presupuneri. Epistola către Evrei ne atrage atenția și asupra pericolului adus de funcționarea Vechiului Legământ. Probabil în special din pricina întârzierii revenirii lui Isus, precum și a profețiilor despre dărâmarea Templului, mulți evrei creștini începeau să renunțe la credința în Isus Hristos și să revină doar la închinarea prin legile Vechiului Legământ. Observăm deci că păstrarea pe termen lung din partea unui evreu din sec.1 a credinței în Hristos și a închinării la Templu a creat în cele din urmă confuzie. Deși epistola nu interzice în mod explicit închinarea la Templu, tonul este clar: Vechiul Legământ e destinat desființării, și închinarea doar prin Hristos este suficientă. În cap.10 el îi îndeamnă pe evreii creștini să se apropie de Dumnezeu prin Hristos Marele Preot. Nu le spune: și prin Hristos și prin Templul de la Ierusalim. Nu le spune nici: doar prin Hristos, deci renunțați la Templu! Totuși tonul său sugerează că ei sunt chemați doar la închinarea prin Hristos. Cap.5-6 ne atrag atenția că evreii creștini cărora li se adresează epistola au rămas prunci la minte, și nu au crescut în maturitate. Creșterea în maturitate înseamnă tocmai înțelegerea superiorității preoției lui Hristos. Deci persistența închinării la Templu deși nu e declarată ca păcat, e văzută ca un semn de imaturitate. Autorul pare a se aștepta ca evreii creștini din primul secol să renunțe treptat la închinarea la Templu și să păstreze doar închinarea la Hristos. Sau să mai meargă la Templu doar ca mărturie față de frații lor Iudei care nu credeau în Isus. În cele din urmă nici Isus, nici Dumnezeu nu dăduse un decret divin care oprea închinarea la Templu. Astfel, nici apostolii nu aveau voie să ceară acest lucru. Doar Cel ce poruncise închinarea în Templu, putea să o oprească. Și putea face acest lucru prin decret divin sau prin dărâmarea Templului. Din pricina

profețiilor din Matei 24 apostolii știau că Dumnezeu va opri închinarea la Templu prin pângărirea acestuia și apoi prin dărâmarea acestuia. Marea problemă este că ei considerau că acest lucru se va întâmpla la vremea sfârșitului, care era percepută ca fiind foarte aproape. Dar mai întâi are locul anul 70. Deși nu are loc la final, în mod clar dărâmarea Templului are loc prin voia lui Dumnezeu, și prin dărâmarea sa, închinarea la Templu este oprită de Însuși Dumnezeu. Acest lucru a însemnat un ajutor imens pentru Biserica dintre Neamuri, pentru evreii creștini dar chiar și pentru evreii care nu credeau în Isus. Este clar că Dumnezeu Însuși a oprit închinarea la Templu. Marea întrebare este: cum să interpretăm rezidirea Templului? În lumina Epistolei către Evrei înțelegem că atât creștinii dintre Neamuri, cât și creștinii evrei trebuie să stea departe de închinarea de la un Templu reconstruit. Închinarea prin Hristos este suficientă. O reîntoarcere la Templu ar aduce confuzie asupra credinței în Isus și le-ar putea pricinui chiar moartea. Și aceasta cu atât mai mult cu cât ei l-au cunoscut pe Hristos când Templul era dărâmat și acum ordinea este mai întâi Hristos și apoi Templu, și nu Templul și apoi Hristos cum era în sec.1. Elementul al doilea arăta că primul era incomplet. Hristos arăta că Templul era nedesăvârșit. Dar la fel Templul, ca al doilea element, ar transmite că Hristos nu este suficient. Or acest lucru duce la pierderea credinței. Astfel, dacă rezidirea Templului ar fi un lucru pozitiv și o măsură de har, ar putea fi doar pentru evreii împietriți. Dumnezeu i-ar lua de unde sunt (blocați în realitatea Vechiului Legământ), și ar putea folosi limbajul VIU al Templului pentru a-i conduce la credința că Isus este Hristosul. Înțelegem că Templul de la Ierusalim poate fi ridicat sau dărâmat doar prin voia lui Dumnezeu. Întrebarea este dacă la final Dumnezeu va decide rezidirea Templului pentru a-i cufunda pe evrei și mai tare în rătăcire sau pentru a le da o nouă măsură de har? Vom păstra această întrebare în minte și vom mai reveni asupra ei pe parcursul cărții Ezechiel și mai ales la finalul cărții.

10:6-7 – Omul în haină de in ia cărbunii aprinși și iese afară din Templu

Am făcut referire deja la acest pasaj. Misiunea omului în haină de in alternează cu mișcarea slavei Domnului care este în mod evident în sensul părăsirii Templului. Misiunea omului în haină de in are în vedere distrugerea cetății (nu doar a oamenilor din cetate) și deci implicit a Templului. Slava

Domnului decide să părăsească Templul. Omul în haină de în nu mai mijlocește. Cetatea este sortită nimicirii. Cărbunii aprinși sunt luați dintre heruvimi (probabil de pe altarul tămâierii). Cetatea va fi mistuită deci de focul sfințeniei lui Dumnezeu. Chiar dacă haldeii vor fi cei care vor arde Casa, din perspectiva realității cerești se vede altfel: Dumnezeu Însuși e Cel care nimicește cetatea și Casă. Misiunea devine și mai grea pentru Cel care-Și părăsește Casa. Nu doar că Își părăsește Casa și cetatea, dar tot El este și Cel care trebuie să le distrugă. Omul în haina de în primește focul mistuitor din mâna unuia dintre heruvimi. De ce nu ia el focul de pe altar? De ce un heruvim îi dă acel foc? Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că spațiul focului dintre heruvimi este guvernat în mod direct de heruvimi, iar Omul în haină de în respectă acest lucru. Mai înseamnă că și heruvimii acceptă decizia divină împotriva cetății. Nici ei nu se opun hotărârii divine. Dar poate că lucrul cel mai misterios din aceste versete este acela că nu ni se mai spune CUM și-a împlinit omul în haină de în misiunea. Ni se spune doar că a luat focul și a ieșit afară. Dar nu ni se spune: *și apoi a aruncat focul asupra cetății*. În capitolul 9 ni s-a prezentat cum cei 6 nimicitori și-au îndeplinit misiunea și au început să omoare pe cei din cetate. Tot în cap.9 omul în haină de în s-a întors confirmând că și-a îndeplinit misiunea de a pune semnul pe fruntea celor ce suspină din pricina fărădelegilor cetății. Dar misiunea din cap.10 este abordată altfel. Nu ni se spune nici că și-a îndeplinit-o, nici că s-a întors confirmând acest lucru. Oare de ce? Unii au spus frumos că omul în haină de în, Fiul, viitorul Mesia, și-a turnat cărbunii aprinși în gură pentru a salva astfel cetatea. Dar cetatea nu a fost salvată, ci a ars efectiv în foc peste doar câțiva ani. Ceea ce înseamnă că omul în haina de în nu a luat cărbunii aprinși asupra lui (așa cum o va face mai târziu la cruce) ci i-a aruncat efectiv peste cetate. Dar acest lucru nu este menționat pentru că nu s-a întâmplat, ci mai degrabă pentru că era prea dureros atât pentru Dumnezeu (autorul ceresc al cărții) cât și pentru Ezechiel (autorul pământesc al proorociei) să fie menționat. Poate că era prea dureros pentru cititorii înșiși. Desigur sunt alte pasaje care anunță că cetatea va fi nimicită, și altele care prezintă distrugerea cetății. Dar în cap.10 avem perspectiva realității cerești asupra judecării cetății. Este una să spui că Dumnezeu va nimici cetatea și alta să prezinți cum Dumnezeu nimicește efectiv cetatea. Este una să prezinți cum haldeii ard cetatea, și alta să descrii cum Dumnezeu Însuși toarnă foc asupra cetății. Omiterea

împlinirii misiunii omului în haină de in, tăcerea revelației față de acest lucru, ne arată din nou gravitatea și dramatismul momentului. Când îți moare cineva foarte drag, nu negi acest lucru, îl recunoști, îl accepți. Dar cu toate acestea este atât de greu să îl pronunți cu propriile buze către altcineva. La fel și în acest pasaj, revelația pare că evită să pronunțe cu propriile ei buze: *și omul în haină de in a aruncat focul peste cetate.*

10:8-18 – Descrierea heruvimilor și a roților

Ne-am fi așteptat ca textul să continue altfel. Dar cu siguranță nu ne-am fi așteptat ca exact în acest moment Ezechiel să revină asupra descrierii heruvimilor, asupra imaginilor din cap.1. Dacă dorea să revină asupra lor putea să o facă în cap.8 când a menționat din nou în profeție arătarea slavei Domnului (vezi 8:4). Dar de ce o face acum, exact în acest punct culminant al descrierii perspectivei cerești asupra judecării cetății? Cu toții ne așteptăm să ni se spună CE a făcut omul în haina de in, dar autorul schimbă brusc și neașteptat firul povestirii și ne focalizează atenția asupra heruvimilor. Chiar și această schimbare bruscă a reflectorului profeției ne sugerează că revelația nu poate privi, refuză să privească ce a făcut mai departe omul în haină de in. Și atunci schimbă brusc și aparent fără logică subiectul. Este la fel ca într-o conversație când aceasta se apropie de un subiect foarte sensibil și atunci unul din partenerii dialogului schimbă brusc discuția pornind de la ceva la îndemână care devine doar un pretext atractiv pentru a schimba subiectul. La fel și aici pare că Autorul începe să ne povestească din nou despre slava heruvimilor tocmai pentru a evita să continue subiectul despre misiunea omului în haină de in. Și Autorul alege un subiect important și atractiv pentru noi care să justifice schimbarea subiectului și să ne facă să lăsăm în uitare și tăcere misiunea omului în haină de in. Și din pasaj elementul atractiv dar și neutru erau heruvimii. Dumnezeu nu vrea să revină imediat la tema mișcării slavei Domnului cu direcția părăsirii Templului. Va reveni la acest subiect mai târziu în 10:18. Dar nu putea trece de la un subiect foarte sensibil (misiunea omului în haină de in) tot la un subiect sensibil. Era nevoie de un subiect neutru, de o temă acceptabilă atât pentru emoțiile Autorului cât și pentru cele ale cititorului. Și în contextul imediat subiectul neutru cel mai la îndemână era cel al descrierii heruvimilor. Discursul profetic ne prezintă cum nimicitorii ucid oamenii din cetate

dar nu poate să ne prezintă cum omul în haină de în aruncă focul asupra cetății. Este ca și cum distrugerea zidurilor cetății și a clădirii Templului reprezintă un eveniment mai tragic decât uciderea locuitorilor cetății. Umanismul de astăzi ne-ar învăța că oamenii din cetate contează mai mult și nu niște pietre neînsufleteite. *Oamenii sunt de fapt cetatea*, ar filosofa unii. Dar atât pentru Dumnezeu cât și pentru evrei distrugerea zidurilor cetății și a clădirii Templului reprezintă ceva mai tragic, mai dureros decât uciderea tuturor locuitorilor din cetate. Dacă toți oamenii erau omorâți, dar cetatea și Templul rămâneau în picioare, poporul își păstra identitatea și speranța, și mai mult decât atât putea ști că Domnul nu i-a părăsit încă. Cei din diaspora puteau veni oricând să repopuleze cetatea. Era esențial ca cetatea și mai ales Templul să rămână în picioare, chiar dacă nelocuite. Acest lucru e valabil pentru unicul loc de pe pământ pe care Dumnezeu l-a ales ca să locuiască și să-și pună Numele. Ierusalimul era mai mult decât o cetate în care mulți oameni găseau adăpost. Ierusalimul era în primul rând cetatea în care Dumnezeu își găsea adăpost. Adăpostirea oamenilor în această cetate a lui Dumnezeu rămânea un element secundar.

Dar credem că dincolo de această schimbare bruscă a discursului profetic, nu este întâmplător că Autorul descrie aici heruvimii și nu altceva. În cele din urmă cap.10 se încheie cu deplasarea heruvimilor și a slavei Domnului către poarta de răsărit a Casei Domnului. Deci descrierea heruvimilor nu poate fi doar un pretext pentru schimbarea discursului pentru a evita descrierea acțiunii făcute de omul în haină de în asupra cetății. Ea marchează această evitare, dar cu siguranță reprezintă și un element de trecere spre altceva. Autorul divin vrea să schimbe discursul, dar cu siguranță nu-l poate schimba la întâmplare. El consideră că cel mai potrivit subiect de abordat în acest moment tensionat al discursului este tocmai descrierea heruvimilor. Dar de ce? Înainte de a încerca să răspundem la această întrebare să observăm mai întâi ce se descrie cu privire la heruvimi. Practic este o alternanță între descrierea heruvimilor și a roților de lângă ei. Accentul se pune totuși mai mult asupra roților decât asupra heruvimilor. De asemenea se accentuează relația dintre heruvimi și roți. O comparație cu descrierea heruvimilor și roților din cap.1 este binevenită. La o primă comparație observăm că descrierea din cap.10 nu aduce foarte multe elemente noi. În primul rând reprezintă o reluare a descrierii din cap.1.

În primul rând Autorul consideră că important să reia descrierea heruvimilor din cap.1. este ca și cum El știe că sunt semnificații ale descrierii din cap.1 pe care nu le puteam pătrunde de prima dată. Cap.8-10 creează un nou cadru în care putem înțelege mai bine descrierea heruvimilor din cap.1. astfel în primul rând autorul ne invită să reaprofundăm semnificația heruvimilor în lumina cap.8-10. În lumina cap.8-10 ce putem pricepe mai bine despre heruvimii din cap.1? Autorul însă introduce și câteva elemente de noutate. Vom enumera mai jos principalele elemente de noutate din descrierea din cap.10:

- În cap.10 făpturile vii din cap.1 sunt numite HERUVIMI. Ezechiel insistă foarte mult asupra acestui subiect. Insistă de mai multe ori că heruvimii din cap.10 sunt făpturile vii văzute la râul Chebar. Ba chiar precizează: *și am băgat de seamă că sunt heruvimi*, ca și cum în cap.1 nu și-a dat seama că era vorba de heruvimi. Acest lucru ne intrigă puțin. Oare chiar nu și-a dat seama Ezechiel în vedenia din cap.1 că făpturile vii erau cei 4 heruvimi din Locul Preasfânt? Oare fiul de preot Ezechiel, nu era el familiarizat cu limbajul Templului și putea rata el în cap.1 asocierea aparent inevitabilă dintre făpturile vii și heruvimii din Templu? Și totuși cap.10 pare să ne sugereze tocmai acest lucru: că Ezechiel de-abia acum înțelege că făpturile vii din cap.1 sunt heruvimi. Cum s-ar explica acest lucru? Doar prin faptul că în cap.1 Ezechiel este expus direct slavei și complexității heruvimilor. Este așa de mare discrepanța dintre ceea ce Ezechiel credea că sunt heruvimii și ceea ce ei sunt de fapt încât în cap.1 Ezechiel nu își dă seama că făpturile vii sunt de fapt heruvimi. Desigur găsim în imaginea cerească din cap.1 multe elemente pe care nu le avem în limbajul Templului pământesc (cele 4 fețe, cele 4 aripi, roțile etc.). pentru Ezechiel făpturile vii din cap.1 par prea complexe și slăvite pentru a se potrivi cu ceea ce el credea că sunt heruvimii. Și în cele din urmă Ezechiel a văzut o imagine din Templul ceresc. De-abia când Ezechiel vede slava Domnului ÎN TEMPLUL pământesc recunoaște făpturile vii ca fiind heruvimii despre care el știa din limbajul Templului. De fapt descrierea din cap.10 pare a avea în

primul rând rolul să confirme cititorului că heruvimii din cap.10 (care sunt menționați deja din 9:3) sunt făpturile vii văzute la râul Chebar. Așa se explică accentul mai mare pus pe reluarea descrierii din cap.1 decât pe elementele de noutate. De ce simte Ezechiel să confirme cititorului prin reluarea descrierii din cap.1 că heruvimii din cap.9-10 sunt făpturile vii de la râul Chebar? Atât la mijlocul descrierii din cap.10 (v.15) cât și la finalul ei (v.20), Ezechiel confirmă că heruvimii sunt de fapt făpturile vii de la Râul Chebar, sugerându-ne că de fapt acesta este PRINCIPALUL SCOP al descrierii heruvimilor din cap.10. Cu alte cuvinte, descrierea heruvimilor din cap.10 are în primul rând scopul să ne confirme că este vorba de făpturile vii de la râul Chebar. Dar de ce este așa de important să se sublinieze un lucru aparent evident pentru cititorul evreu? Sau poate noi avem o prejudecată, și acest lucru nu era așa de evident pentru evreii din timpul lui Ezechiel? În cap.1 Ezechiel vede o imagine cerească, a Templului ceresc. Slava Domnului era la râul Chebar, dar era slava din Templul ceresc. Acum el vede aceeași slavă în Templul pământesc de la Ierusalim, și de-abia cum poate face indentificarea făpturilor vii cerești cu heruvimii din Templul pământesc, cu care era familiar. Deducem următorul lucru: Dumnezeu nu șade pe heruvimi în Templul pământesc și pe niște făpturi mult mai complexe în Templul ceresc. În Templul pământesc Dumnezeu șade pe exact aceeași heruvimi pe care șade în Templul ceresc! Dumnezeu nu are două reședințe: una mai slăvită în Templul ceresc și una mai puțin slăvită în Templul pământesc. Dumnezeu are o singură reședință: reședința cerească, reședință ce a coborât în Templul pământesc. Templul pământesc este locul unde Cerul și Pământul se întâlnesc, se unesc. Este locul de pe pământ în care Dumnezeu Își așează scaunul de domnie din ceruri. Dumnezeu nu are două scaunde de domnie: unul în ceruri susținut de cele 4 făpturi vii și unul pământesc susținut de heruvimii reprezentanți în Templu. Dumnezeu are un singur scaun de domnie: cel din ceruri! Prin Templul de la Ierusalim El Își așează scaunul de domnie ceresc pe pământ. Nu înseamnă că scaunul de

domnie al Domnului nu mai este acum în ceruri ci doar pe pământ. El rămâne în ceruri, pentru că prezența Sa definește Cerul. Doar că acum El așează scaunul Său de domnie pe pământ. Scaunul Său de domnie este în același timp în ceruri și pe pământ, iar Templul pământesc devine locul unde pământul se unește cu realitatea cerească. Iată de ce este mai tragic evenimentul distrugerii Templului decât cel al uciderii locuitorilor cetății, distrugerea Templului însemna că scaunul de domnie din ceruri s-a retras de pe pământ. Rămâne doar în ceruri. Implicațiile sunt dramatice. Fără prezența acestui scaun de domnie și pe pământ procesul recuperării Creației sub domnia Creatorului nu poate avea loc. Iar este deci amânat. Iar trebuie să fie reluat de la capăt. Acum începem să pricepem de ce de-abia în cap.10 Ezechiel își dă seama că fapăturile vii din cap.1 sunt heruvimi. Slava vedeniei din cap.1 e prea mare ca el să creadă că acea realitate este prezentă de fapt în Templul de la Ierusalim. Medităm din noi la importanța Templului: fără un Templu pe pământ procesul biruirii Șarpelui și restaurării Creației nu poate fi realizat, continuat, finalizat. Cu această lentilă revenim la realitatea Bisericii. Ea este un Templu viu în care Dumnezeu locuiește, este Templul viu care a făcut posibilă coborârea Duhului la Rusalii. Coborârea Duhului la Rusalii este o realitate superioară coborârii Duhului în Templul de la Ierusalim. Slava Domnului nu locuia deja pe pământ în Templul de la Ierusalim? Ce înseamnă deci coborârea Duhului la Rusalii? De ce Isus vorbește în Ioan despre coborârea Duhului ca fiind o realitate viitoare? Dar slava Domnului nu coborâse deja în Templul din Ierusalim care era încă în picioare și funcțional pe vremea lui Isus? Isus le explică faptul că este mai bine pentru ei ca El să plece în ceruri, căci dacă El nu se duce în ceruri, Duhul nu poate coborî pe pământ. Dar Duhul nu era oare pe pământ în Templul de la Ierusalim? Isus vorbește de fapt despre o nouă coborârea a Duhului, superioară celei din Templul de la Ierusalim, despre acea coborârea Duhului cu totul specială peste oameni despre care profetise Isaia. Și Isaia profetă despre o revărsare specială a Duhului (peste Israel) când Templul de la Ierusalim era în

picioare și era plin de prezența Domnului (compară Isaia 6a cu Isaia 44a). Aceste profeții încep se se împlinescă la Rusalii și se vor împlini plenar la căința finală a lui Israel. Această nouă coborâre a Duhului este atât de intensă încât cea trecută nici nu pare a fi o reală coborâre a Duhului față de cea prezentă. Ne aducem aminte de comparația făcută de Pavel între slava legământului celui vechi și slava legământului celui nou din 2 Cor.cap.3. Slujba cea nouă este atât de slăvită încât cea veche (măcar că a fost foarte slăvită) pare lipsită de slavă. La fel și în discursul lui Isus din Evanghelia după Ioan despre venirea Mângâietorului: măcar că El este deja cu apostolii, noua Sa revărsare peste aceștia (și va fi în voi!) este atât de profundă, încât parcă de-abia acum coboară prima dată Duhul pe pământ. Această nouă coborâre a Duhului pe pământ este posibilă în urma lucrării ispășitoare a lui Mesia, dar este condiționată și de plecarea Acestuia la ceruri. Marea întrebare nu mai este: *de ce a trebuit să moară Isus?*, ci: *de ce după înviere nu a rămas cu apostolii, ci S-a înălțat la ceruri?* Și observăm că Duhul nu a fost trimis pe pământ imediat după învierea lui Isus, ci după înălțarea Acestuia. Vom citi mai multe pasaje care insistă pe necesitatea nu doar a învierii ci și a înălțării lui Isus, pentru ca Duhul să poată coborî pe pământ cu mai multe putere, într-o nouă fază a lucrării Sale pentru vindecarea inimii omenirii:

37. În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.

38. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”

39. Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. ***Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.***

(Ioan 7)

12. Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, **pentru că Eu Mă duc la Tatăl**;

13. ***și orice veți cere în Numele Meu, voi face***, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.

14. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.

15. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.

16. **Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor**, care să rămână cu voi în veac;

17. și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, **căci rămâne cu voi și va fi în voi.**

18. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

19. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

20. În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.

21. Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

22. Iuda, nu Iscarioteanul, l-a zis: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă, și nu lumii?”

23. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.

24. Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Și Cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis.

25. V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi.

26. **Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.**

(Ioan 14)

5. Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis; și nimeni din voi nu Mă întreabă: „Unde Te duci?”

6. Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima.

7. Totuși vă spun adevărul: **vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.**

8. **Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.**

9. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine;

10. în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea;
11. în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat.
12. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.
13. **Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul;** căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.
14. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.
15. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.
16. Peste puțină vreme, nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși, peste puțină vreme, Mă veți vedea, pentru că Mă duc la Tatăl.”

(Ioan 16)

1. Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni,
2. de la început până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, **prin Duhul Sfânt**, dăduse poruncile Sale apostolilor pe care-i alesese.
3. După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori, timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.
4. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit **să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui**, „pe care”, le-a zis El, „ați auzit-o de la Mine.
5. Căci Ioan a botezat cu apă, **dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.**”
6. Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”
7. El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau sorocele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.
8. Ci voi **veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.**”
9. După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.

(Fapte 1)

1. În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.
2. Deodată, a venit din cer un sunet ca **văjăitul unui vânt puternic** și a umplut toată casa unde ședeau ei.
3. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.
4. Și toți **s-au umplut de Duh Sfânt** și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.
5. Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer.
6. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui.
7. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni?”
8. Cum, dar, îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?
9. Parți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia,
10. Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliti,
11. cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!”
12. Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?”
13. Dar alții își băteau joc și ziceau: „Sunt plini de must!”
14. Atunci Petru s-a sculat în picioare, cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele!
15. Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.
16. **Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel:**
17. **„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise!**
18. **Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci.**
19. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum;

20. soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.

21. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”

22. Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți;

23. pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.

24. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-l legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.

25. Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.

26. De aceea, mi se bucură inima și mi se înveselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde:

27. căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.

28. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.”

29. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.

30. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie,

31. despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul Lui nu va vedea putrezirea.

32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui.

33. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.

34. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea,

35. până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”

36. Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”

37. După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?”

38. „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; **apoi veți primi darul Sfântului Duh.**

39. Căci **făgăduința aceasta este pentru voi**, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.”

40. Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.”

41. Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.

42. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni.

43. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne.

44. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște.

45. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia.

46. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă.

47. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.

(Fapte 2)

- Toate pasajele de mai sus insistă pe faptul că era nevoie ca Isus să plece la Tatăl pentru ca Mângâietorul să poată coborî pe pământ. Isus înviat și înălțat primește de la Tatăl făgăduința Sfântului Duh pe care o toarnă apoi pe pământ la Rusalii. Isus insistă în discuția sa cu ucenicii că le este mai de folos să plece, căci dacă nu pleacă El, nu poate veni Mângâietorul. Această nouă lucrare a Duhului este posibilă doar prin faptul că Isus Hristos înviat și înălțat îi cere Tatălui acest lucru. Și Tatăl îl ascultă? În ce constă această nouă lucrare a Duhului? De ce nu era ea posibilă înaintea de înălțarea lui Hristos? Pe ce temei a obținut Hristos această făgăduință pe care o revarsă apoi pe pământ?

În ce măsură Vechiul Testament a explicat că Mesia e Cel care va obține darul Duhului Sfânt pe care apoi îl va revărsa peste Israel? Nu sunt întrebări deloc ușoare. Să încercăm să propunem niște răspunsuri. Rusaliile reprezintă o împlinire a profețiilor din vechime (Ioel, Isaia, Ieremia, Ezechiel etc.) despre coborârea Duhului peste inima lui Israel. Profețiile vizează momentul căinței finale a lui Israel când acesta va primi prin pogorârea Duhului o inimă nouă prin care va asculta întotdeauna de Israel. Am comentat cu alte ocazii că Rusaliile reprezintă doar o primă fază a împlinirii profeției din Ioel. Profeția din Ioel se va împlini plenar la căința finală a lui Israel. Dar ea începe deja să se îplinească de la Rusalii. Cei care primesc în perioada Bisericii darul Duhului Sfânt nu primesc o inimă nouă prin care vor asculta întotdeauna de Domnul, dar beneficiază de o lucrare profundă a Duhului în inima lor. Duhul care era cu ucenicii va fi în ei, și acesta le va descoperi mai mult din slava lui Dumnezeu și a planurilor Sale. Deci după Rusalii Duhul lucrează mai adânc în inima omului și îi descoperă mai mult din slava lui Dumnezeu decât o făcea în vechime. Și de această lucrare specială beneficiază oricine crede în Hristos, fie Iudeu, fie Grec. Or în vechime doar persoanele cheie din planul lui Dumnezeu beneficiau de o prezență specială a Duhului lui Dumnezeu peste ei. După Rusalii Duhul lucrează cu mai multă putere pe pământ și realizează o apropiere mai mare a omului de Dumnezeu! De ce acest lucru a fost posibil doar după venirea lui Mesia? Isus Hristos a ispășit prin jertfa Sa păcatul, a curățit Cortul ceresc și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot veșnic după rânduiala lui Melhisedec. Și în Vechiul Testament se profetea că mai întâi va suferi Mesia și apoi va fi turnat pe pământ darul Duhului Sfânt. Și Epistola către Evrei ne explică faptul că în vechime era o barieră în apropierea omului de Dumnezeu tocmai pentru păcatul nu era ispășit. Pe de o parte ispășirea păcatului depărtează această barieră, iar pe de altă parte Hristos Isus aduce o nouă revelație a lui Dumnezeu pe pământ. Astfel după învierea și înălțarea lui Hristos Isus, poate începe o nouă etapă a apropierii de Dumnezeu și a cunoașterii lui Dumnezeu.

Astfel, poate începe o nouă etapă a lucrării Duhului Sfânt pe pământ. Dar de ce nu poate ca și Mângâietorul și Isus să fie amândoi pe pământ? De fapt se poate. În mia de ani și Hristos Isus și Mângâietorul vor fi pe pământ. Dacă în cap.2 din Fapte Petru vorbește de coborârea Duhului pe pământ prin înălțarea lui Hristos Isus, în cap.3 din Fapte va anunța reîntoarcerea pe pământ a lui Hristos Isus:

„Bărbați israeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii ținți la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?

13. Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeu părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus, pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-L dea drumul.

14. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș.

15. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui.

16. ***Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții.***

17. Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri.

18. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: **că, adică, Hristosul Său va pătimi.**

19. Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, **ca să vină de la Domnul vremurile de înviare**

20. **și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos,**

21. pe care **cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor;** despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.

- Deci Petru speră că Israel se va căi pentru ca Isus Hristos să fie retrimis pe pământ de Tatăl. Deci va veni o vreme când și Duhul și Fiul vor fi pe pământ. Fiul însă va putea fi retrimis doar când Israel se va căi. În cele din urmă din această pricină El nu a rămas pe pământ să restaureze Creația: pentru că Israel l-a respins. Am discutat recent despre faptul că Dumnezeu vrea să recâștige Creația prin discurs și nu prin forță. Și acum înțelegem semnificația răstignirii lui Isus Hristos. Prin întruparea Fiului Dumnezeu a revenit în Creația care-L alungase. Și a revenit pentru a-i recuceri inima prin discurs. Și totul trebuia să înceapă prin cucerirea inimii lui Israel. Dar Israel l-a respins și l-a răstignit. Practic Dumnezeu a fost alungat din nou din Creație. A falimentat din nou în a recâștiga Creația prin discurs. Iată de Hristos nu a rămas pe pământ să restaureze Creația (adică să aducă vremurile de învioreare vestite de profeți). Și iată de ce va reveni doar când Israel va plânge după El. El vine doar dacă este chemat și rămâne doar dacă este dorit. Iată de ce cel rău a intrat în Iuda ca să-l facă să-L vândă pe Isus. Iată de ce cel rău a orchestrat planul răstignirii lui Isus. Practic prin acest gest Creatorul era din nou alungat din Creație. Și Isus a plecat din Creație și nu S-a mai întors 2000 de ani. La prima vedere a fost din nou o mare biruință a celui rău. Semnificația răstignirii o putem explora doar dacă ne întrebăm ce s-ar fi întâmplat dacă Israel îl recunoștea pe Mesia și nu-L mai răstignește? Să ne închipuim ca la ultima Sa vizita la Ierusalim mai marii lui Israel și tot poporul îl recunoștea ca Mesia, se căiau de păcatele lor și doreau ca prin El, să înceapă o relație autentică cu Yahwe. Ce se întâmpla? Păcatul tot avea nevoie de ispășire. Din pricina păcatului Hristos Isus tot trebuia să treacă prin moarte. Și ar fi făcut-o. Dar tabloul ar fi fost cu totul altfel. Nu știm cum ar fi fost, dar să ne imaginăm. Poate că Isus ar fi spus poporului care L-a recunoscut că acum de Paște trebuie să se ducă înaintea Tatălui și să mijlocească pentru ei ca păcatul lor să fie iertat și să poată începe procesul restaurării Creației. Și poate avea să-i anunțe că va trebui să mijlocească pentru ei trei zile, și că de-abia după trei zile îl vor vedea din nou. Și poate le-ar fi cerut că în acele trei zile să

rămână în cetate și să se roage pentru El. Apoi Isus ar fi părăsit singur cetatea și s-ar fi dus pe dealul Gologotei unde ar fi luat asupra Lui păcatul lumii. Ar fi fost judecat de Tatăl și ar fi murit. Apoi după trei zile ar fi înviat și s-ar fi arătat celor din cetate. Apoi s-ar fi suit la Tatăl și L-ar fi rugat să toarne Duhul Său peste popor ca apoi El Însuși să coboare din nou în cetate și să înceapă domnia Sa pe pământ. Acest scenariu imaginar ne ajută să pricepem mai bine sensul răstignirii. Lui Isus i-ar fi venit mai ușor să accepte și fie jertfă de ispășire pentru un popor care-L recunoscuse și-L susținea în rugăciune. Sarcina a fost mult mai grea în contextul în care poporul Israel Îl ura și-L răstigneau. Desigur exista și varianta ca Isus, respins de Israel, să părăsească pământul nu prin actul răstignirii, ci să fie răpit la cer ca Ilie sau Enoh. Desigur putea amâna momentul ispășirii păcatului pentru clipa când Israel Îl va recunoaște. Dar El alege, după planul Tatălui, să Se lase răstignit și să poarte păcatul chiar în acel moment al răstignirii. Și aici este înțelepciunea crucii. Căci astfel Hristos Isus poartă păcatul celor care-L răstigneau. El nu moare pentru prietenii Săi ci pentru vrăjmașii Săi. El nu mai amână ispășirea păcatului lui Israel ci o face ÎNAINTE de căința lui Israel. Și după ce Se înalță la Tatăl nu revarsă foc peste Israel ci trimite Duhul Său peste rămășița credincioasă, și prin mărturia Duhului cheamă restul Israeului la pocăință. Prin cruce, nu se produce doar ispășirea păcatului, dar se scrie cea mai frumoasă declarație de iubire din partea lui Dumnezeu către Israel. Dumnezeu mizează că tocmai această declarație de iubire (Dumnezeu murind pentru vrăjmașii Săi) să cucerească inima împietrită a lui Israel. Și în iubirea Sa față de Israel Dumnezeu începe să împlinească făgăduințele finalului chiar ÎNAINTE de căința lui Israel ca întreg. *Ce fel de iubire este acesta?* Când vrăjmașii tăi te omoară chiar în acel moment groaznic tu să accepți să le porți păcatul? Și după ce te-au omorât să torni în mijlocul lor cel mai frumos dar? *Acest discurs al iubirii lui Dumnezeu revelată la cruce va cuceri în cele din urmă în mod ireversibil inima lui Israel.* Discursul acesta trebuia rostit, și apoi trebuia explicat. El este rostit prin răstignirea lui Hristos Isus și este

apoi explicat de lucrarea Mângâietorului. Iată cum aparenta înfrângere de la cruce devine o mare biruință. Nu doar că păcatul este ispășit la cruce, dar Dumnezeu poate lucra cu o putere nouă pentru cucerirea inimii lui Israel: discursul iubirii divine atinge apogeul, Duhul este trimis pe pământ pentru a înălța acest discurs, iar Fiul mijlocește în ceruri ca Mare Preot pentru ca lucrarea de vindecare de pe pământ să fie împlinită. Deși este alungat din nou din Creație prin actul răstignirii, după cruce Dumnezeu este mai aproape de victoria finală ca oricând. Pe de altă parte tocmai prin faptul că Fiul parcurge acest traseu nebun al ascultării (până la moarte și încă moarte de cruce!) El poate primi slava de Mare Preot și făgăduința Duhului! Pe baza acestei ascultări totale, Omul Isus primește de la Dumnezeu DREPTUL să toarne Duhul pe pământ. Doar după parcurgerea acestui traseu al ascultării totale, Isus poate ruga pe Tatăl să trimită pe pământ Mângâietorul.

- După cruce, păcatul este ispășit, Evanghelia iubirii fără margini a fost arătată în istorie, Isus Hristos mijlocește în ceruri, iar Duhul lucrează cu putere pe pământ. Crucea, o aparentă înfrângere (*Creatorul este din nou alungat din creație!*) devine o măreață victorie care face ca biruința finală să bată la ușă! Iată cât de mare este înțelepciunea lui Dumnezeu! Unde este înțeleptul și vorbărețul lumii acesteia? Din pricina pogorării Duhului Sfânt slava Bisericii este mai mare decât cea a Israelului din vechime. Am insistat în nenumărate rânduri că slava Bisericii este mai mică în sensul că nu substituie rolul istoric al lui Israel de a face posibilă revenirea lui Mesia și vindecarea Neamurilor în mia de ani. Pe de altă parte Biserica e altoită în măslin. Cum ar putea avea mlădița o slavă mai mare ca tulpina? Biserica beneficiază în Hristos de făgăduințele făcute lui Israel. În cel mai bun caz are aceeași slavă. Dar cum ar putea avea o slavă mai mare? Ea are o slavă mai mare față de Israelul din vechime, din pricina Rusaliilor, din pricină că ea are acces la o fază superioară a revelației, și în ea, Duhul locuiește într-un Templu viu cu o intensitatea mai mare ca în

vechime. În acest sens Israel are o slavă mai mare ca *a Israelului din vechime* căci degustă DEJA realitatea Noului Legământ, adică slava Israelului din viitor. Biserica devine un Templu viu, indispensabil lucrării Mângâietorului pe pământ. Mângâietorul a fost trimis pe pământ ca urmare a biruinței lui Isus la cruce, dar a fost trimis în cei ce credeau în Hristos Isus. Există deci 2 condiții ca Mângâietorul să poată lucra pe pământ: să existe un Mijlocitor în ceruri, și să existe un Templu viu pe pământ. De aceea, fără Biserică lucrarea Mângâietorului pe pământ ar fi imposibilă. Templul este indispensabil. Acest Templu nu mai este cel de la Ierusalim ci Biserica. Prezența slavei Domnului pe pământ nu mai depinde de Templul de la Ierusalim. Primii creștini evrei au continuat să meargă la Templu în fiecare zi. Dar închinarea lor nu mai depindea de Templu. După distrugerea Templului, închinarea lor a putut continua, la fel ca și lucrarea Duhului Sfânt. Iată de cel rău vrea să nimicească toate Bisericile locale de pe pământ. Fără Biserici vii, Duhul nu mai poate lucra pe pământ. În cele din urmă Biserica poate fi văzută ca un Templu tăcut. Cu alte cuvinte Biserica trebuie să crească prin Hristos în curăție și dragoste ca Duhul să poată locui în mijlocul ei. Restul va face Duhul: mântuirea oamenilor dintre Neamuri, înălțarea numelui Său în istorie, lucrarea tainică de vindecare a inimii lui Israel și a inimii Neamurilor. Într-adevăr toate epistolele insistă pe condițiile pe care trebuie să le îndeplinim noi ca Templu Sfânt și nu pe gălăgia pe care trebuie să o facem în lume și în istorie. Și în finalul cap. 2 din Fapte ni se spune ce făceau ei (*stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în rugăciuni*) și ce făcea Duhul (*și Domnul adăuga la numărul lor pe cei care erau mântuiți*). Cu alte cuvinte, ei erau un Templu viu și Sfânt iar Duhul putea lucra cu putere pentru mântuirea oamenilor. Proclamarea Logosului pe care insistă Pavel în îndemnurile date lui Timotei are în vedere în primul rând rostirea Evangheliei în Biserică. În ce privește preoția noastră față de Neamuri ea se realizează în primul rând prin mărturia noastră individuală și comunitară. Calitatea vieții e cea care face ca lumina din noi să

lumineze. Acest lucru atrage pe oameni către Templu acolo unde pot învăța Evanghelia. Acest lucru îi face pe oameni să ne întrebe de nădejdea care este în noi. Toată mișcarea aceasta misionară, de evanghelizare agresivă, se îndepărtează de spiritul Templului tăcut. Desigur, Hristos este propovăduit – după cum oftează Pavel în Filipeni cap.1 și Duhul lucrează și prin gura măgăriței lui Balaam. Cu toate acestea suntem chemați spre a rămâne credincioși strategiei Templului și să avem încredere în lucrarea Duhului. El va dovedi lumea vinovată, nu noi! Dar ca El să lucreze la inima lumii, are nevoie de un Templu viu, curat. Deci prioritatea noastră este să creștem în devenirea noastră ca Templu. Iată de ce toate epistolele nu insistă pe evanghelizare, ci pe o creștere în curăția omului dinlăuntru și în calitatea relațiilor dintre noi. Să perseverăm prin har în a fi un Templu viu. Restul va face Duhul. Problema noastră este că NU VEDEM lucrarea tainică a Duhului. Și avem impresia că lucrarea stagnează. Că nu e suficient să fim un Templu viu. Și atunci începem să facem gălăgie, și să intrăm peste lucrarea Duhului. Dar aceasta înseamnă să trăim prin vedere și nu prin credință, adică să ne îndepărtăm de însăși inima Evangheliei. Chemarea noastră este să fim un Templu Sfânt prin care Duhul să lucreze. De 2000 de ani Duhul lucrează prin Biserică la vindecarea inimii lui Israel și a Neamurilor. *El va dovedi lumea vinovată....*și în Evanghelia după Ioan prima parte a lumii este însuși Israel. Israel este pe masa de operație...de 2000 de ani. Cum va fi posibil ca într-o singură zi Israel să capete o inimă nouă care va asculta totdeauna de Domnul? Cum va fi posibil ca într-o singură zi rămășița Neamurilor să renunțe la idolatrie și să înceapă să caute pe Domnul? Atunci va fi momentul finalizării operației, finalizării transplantului de inimă. Acum pacientul pare la fel ca înainte: inert, și întins pe masa de operație. Aparent nu este nici un progres. Din afară totul pare ca la început: un om inert, întins pe masă. Dar dinlăuntru, lucrurile se văd altfel: operația înaintează pas cu pas, pas cu pas. Operația e atât de complexă. S-a derulat în mai multe faze. Chirurgul lucrează zi și noapte. Operația va reuși în curând și de-abia atunci

când pacientul se va ridica de pe masa de operație cu o inimă nouă, se VA VEDEA rodul trudei chirurgului. Acest chirurg este Duhul adevărului. Dar dreptul Său de a opera pe pământ îi este dat de existența Bisericii. Iată cât de important este rolul dat Bisericii lui Hristos. El devine un rol INDISPENSABIL. Ne aducem aminte de finalul din Romani 11 pe care l-am comentat și cu alte ocazii: *tot așa ei acum nu au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare*. Israel va căpăta îndurare la final PRIN îndurarea arătată Neamurilor. Cu alte cuvinte Dumnezeu nu va vindeca inima lui Israel printr-un har special, independent de harul Său revărsat peste Neamuri. Dimpotrivă El va aduce căința lui israel PRIN harul arătat Neamurilor. Dar evreii care au crezut în Isus, nu putea fi doar ei un Templu viu pentru Duhul Sfânt? Se pare că aceștia erau prea puțini. Lucrarea Duhului pe pământ depinde și de numărul celor credincioși, căci fiecare în parte este un Templu viu. Mai mulți credincioși, și mai multe Biserici locale vii înseamnă mai mult LOC pentru prezența Mântuitorului pe pământ. Or numărul evreilor care aveau să creadă în Isus avea să fie foarte mic. În sec.1 a fost o trezire mai mare a evreilor, dar în restul istoriei ce a urmat numărul acesta a fost foarte mic. Dimpotrivă trezirile dintre Neamuri au urmat în valuri. Ne întrebăm în acest moment dacă vindecarea Neamurilor din mia de ani ar fi fost posibilă fără o expunere prealabilă față de Evanghelia lui Hristos? În cele din urmă Sămânța Evangheliei pusă de Pavel în conștiința Neamurilor în sec. 1 va rodi cu adevărat de-abia în mia de ani. Noi nu facem decât să ținem vie mărturia lui Hristos din conștiința Neamurilor. Dar ea a fost așezată de Pavel încă din sec.1. Vechiul Testament, precum și Romani 9-11 ne arată că această fază nu era absolut necesară ca vindecarea Neamurilor să poată avea loc după vindecarea finală a lui Israel. Dar desigur ea va grăbi vindecarea Neamurilor în mia de ani. Mărturia lui Israel despre Hristos din mia de ani va avea mai mult impact asupra unor Neamuri deja expuse mesajului Evangheliei lui Hristos. Cum se explică răzvrătirea finală a lui Israel și a Neamurilor din perioada lui Anticrist? Nu ne-am aștepta

ca după 2000 de ani de operație lumea să arate mai puțin răzvrătită și Biserica mult mai vie? Dar sfârșitul operației e marcat de APOSTAZIE: necredința va fi din abundență în Biserică, în Israel, în lumea largă. Răzvrătirea de la final se explică în primul rând prin faptul că i se va da voie celui rău să facă o lucrare de amăgire fără precedent. El va avea acest drept din pricina păcatelor Bisericii, lui Israel, și a Neamurilor care au respins mărturia adevărului Evangheliei lui Hristos. Dar cum e posibil ca o răzvrătirea atât de mare să fie urmată de o vindecare atât de profundă? Răzvrătirea finală va fi dacă vreți ultima zbatere a inimii vechi înainte de a fi înlocuită cu cea nouă. Iată de ce este așa de mare! În același timp să nu uităm că rămășița lui Israel și rămășița Neamurilor va intra în mia de ani. Cei răzvrătiți vor fi nimiciți de arătarea în slavă a lui Hristos. Dar acest fenomen s-a mai întâmplat și la potop. Omenirea a luat-o atunci din nou de la capăt pornind de la 8 suflete credincioase. Dar nu s-a dovedit o soluție. Căci nu după mult timp a avut loc răzvrătirea de la Turnul Babel. Deci nu este o soluție în sine să curăți omenirea de cei răzvrătiți. Întrebarea este de ce rămășița omenirii care va intra în mia de ani va sluji Domnului mii de ani? Tocmai pentru că este rodul unei operații de mii de ani și că a lor conștiință va fi expusă unei mărturii complete a lui Hristos (prima și a doua Sa venire). De asemenea, diavolul va fi alungat de pe pământ iar Hristos Isus va fi în slavă pe pământ. În acest context ne întrebăm din nou ce înseamnă misterioasa pleromă a Neamurilor din Romani 11 (plinătatea Neamurilor)? Nu poate însemna nici ducerea Evangheliei la marginea pământului (căci mandatul a fost împlinit de apostoli în sec.1), nici-o mărturie excepțională a Bisericii (căci la final dragostea celor mai mulți se va răci). Nu ar putea reprezenta deci ceva vizibil pe scena istoriei? În lumina celor spuse mai sus ea ar putea reprezenta acel Templu viu istoric complet prin care operația asupra inimii lui Israel va fi finalizată. Neamurile își vor atinge plinătate când lucrarea Duhului prin Templul viu dintre Neamuri va reuși să aducă la căință rămășița lui Israel. Este atât de important să aprofundăm dimensiunea istorică a

planului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este preocupat doar să mântuiască oameni din fiecare generație, ci să vindece CONȘTIINȚA umanității. Or acesta este un proces care durează multe generații și în care CONTINUITATEA și LEGĂTURA cu ce a fost mai înainte sunt elemente esențiale. Astfel rolul nostru nu vizează doar orizontul îngust al prezentului (să ne mântuim sufletul nostru și al câtorva din apropiații noștri) ci și să devenim vase prin care Duhul să continue acest proces milenar de vindecare a conștiinței omenirii. Or privind istoria observăm un dinamism teribil al conștiinței omenirii care trece prin diferite faze, prin diferite urcușuri și coborâșuri, prin diferite apropieri și îndepărtări de Lumina Evangheliei. Nu putem înțelege în profunzime complexitatea acestui dinamism, dar putem vedea cu certitudine că CEVA se întâmplă! Lucrurile nu sunt nicidecum cum erau acum 2000 de ani. Da, omenirea a rămas răzvrătită. Dar conștiința ei este în cu totul altă fază.

Revenim la Ezechiel cap.10. Menționam elementele de noutate despre făpturile vii aduse de descrierea din cap.10. Prima noutate este aceea că făpturile vii sunt identificate cu heruvimii. Ce alte elemente de noutate aduce descrierea din cap.10?

- Se precizează că nu doar roțile cât și tot trupul heruvimilor, spatele lor, mâinile lor și aripile lor sunt PLINE cu OCHI.
- Fețele lor sunt enumerate în altă ordine. În cap.1 avem față de: om, leu, bou, vultur. Aici avem față de: heruvim, om, leu, vultur. De asemenea în loc de fața de bou avem fața de heruvim.
- În cap.1 par a fi 4 roți în dreptul fiecărui heruvim. În cap.10 pare a fi câte o singură roată în dreptul fiecărui heruvim. Totuși traducerea literală din 1:15, propune alături de traducerea: *o roată pentru fiecare din cele 4 fețe ale lor*, și varianta: *o roată lângă partea din față a*

fiecărui heruvim. Astfel cap.10 pare a clarifica această dilemă lămurându-ne că avem de fapt de a face cu doar 4 roți.

- Legat de roți ar fi mai câteva elemente de traducere. În 10:11 Cornilescu traduce că *roțile nu se învârtteau de loc în mersul lor*. Dar traducerea corectă este mai degrabă: *nu se întorceau în mersul lor, ca cea din 1:17*.
- Descrierea roților din cap.10 pare deci să lămurească misterul unor elemente ale acestora. 10:11 pare să confirme că este vorba doar de 4 roți. De asemenea, pornind de la faptul că sunt doar 4 roți pare să lămurim misterul descrierii lor: *după înfățișare toate cele 4 roți aveau același chip: fiecare roată părea să fie în mijlocul altei roți (10:10)*. Deci am avea doar 4 roți, la o anumită distanță una de alta, fiecare în dreptul unuia din cei 4 heruvimi. Dar când priveai la fiecare roată, designul acesteia era conceput astfel încât părea că vezi o roată într-o roată (un cerc într-un cerc) și nu o singură roată. Este ca și cum pe o roata unei mașini ai desena o roată mai mică, și atunci s-ar crea imaginea unei roți mai mici în interiorul unei roți mai mari. Astfel avem 4 roți, dar designul lor ne sugerează că am avea de-a face cu 8 roți.
- Dacă în cap.1 avem mai întâi descrierea heruvimilor și apoi descrierea roților, acum cele două descrieri sunt intercalate. Pe de altă parte dacă în cap.1 se pune un mai mare accent pe descrierea făpturilor vii, acum pare a se pune un accent mai mare pe descrierea roților.

Ce ne transmit aceste elemente de noutate? În primul rând par să sublinieze mai bine LEGĂTURA dintre ROȚI și HERUVIMI. Parcă acum înțelegem mai bine că roțile și heruvimii ar fi UNA. Iată că heruvimii au peste tot ochi ca și roțile. De asemenea alternanța dintre descrierea roților și descrierea heruvimilor este concepută astfel încât parcă nu știi exact dacă se vorbește despre roți sau despre heruvimi. Cele două descrieri sunt amestecate ca și cum ar descrie una și

aceeași realitate. Acum înțelegem mai bine afirmația: *Duhul făpturilor vii era în roți*. Deci roțile reprezintă SEDIUL duhului făpturilor vii. În mod clar nu sunt elemente separate de heruvimi, ci fac parte din IDENTITATEA lor ca și aripile și fețele acestora. Faptul că roțile urmează pretutindeni heruvimii este înțeleasă tot în această lumină. Roțile urmează heruvimii pretutindeni, la fel cum aripile urmează pe heruvimi pretutindeni. Roțile urmează pretutindeni heruvimii căci fac parte din identitatea acestora, căci, în cuvintele lui Ezechiel *duhul făpturilor vii este în roți*. Deci autorul introduce elementul roților care la prima vedere ne-ar sugera ceva DIFERIT sau SEPARAT față de heruvimi. Dar apoi insistă că aceste ROȚI țin de identitatea heruvimilor la fel ca și aripile și fețele acestora. Autorul ne prezintă ROȚILE ca un element separat ca apoi să-l înglobeze în realitatea identității heruvimilor. De ce face el acest demers? De ce introduce imaginea celor 4 roți? Se pare că ne introduce imaginea celor 4 roți pentru a ne trimite cu gândul la imaginea din Sfânta Sfintelor a carului lui Dumnezeu tras de heruvimi (*chipul carului heruvimilor de aur care își întind aripile și acoperă chivotul legământului* – vezi 1 Cronici 28:18). Dar apoi nu vrea să credem că existau două elemente separate: carul și heruvimii care-l trăgeau. Apoi vrea să insiste că heruvimii și carul erau una și aceeași realitate, că heruvimii erau carul VIU pe care ședea Dumnezeu. Astfel roțile trimit la acest car, dar roțile erau o extensie a identității heruvimilor, la fel ca și aripile lor. Iată de ce roțile urmau heruvimii oriunde mergeau aceștia. Mai mult, duhul făpturilor vii era în aceste roți. Nu doar că făceau parte din identitatea lor dar reprezentau un element fundamental al identității lor, poate chiar mai important decât al aripilor. Roțile par a fi un fel de INIMĂ a făpturilor vii, un sediu esențial al VIEȚII acestora. Nu pare totuși a fi centrul de comandă care s-ar asocia mai degrabă cu FAȚA acestora, căci roțile urmau CAPUL heruvimilor (vezi 10:11). Este ca și cum s-ar transmite două idei fundamentale:

- Carul lui Dumnezeu este de fapt reprezentat de heruvimii pe care El șade.
- Identitatea heruvimilor este pe deplin armonioasă, roțile heruvimilor urmând mereu capul acestora, adică duhul făpturilor vii urmând întrutotul minții acestora.

Cu alte cuvinte nu avem trei elemente: Yahwe, heruvimii și carul, ci doar două elemente: Yahwe și heruvimii care sunt de fapt carul. Nu avem două elemente VII: Yahwe și heruvimii, și unul neînsuflețit: carul. Nu avem două Persoane morale ce acționează (Yahwe și heruvimii), și un element netru: carul. Avem doar două elemente ce realizează mișcarea Slavei Domnului: Yahwe și heruvimii. De ce s-ar insista așa de mult pe acest lucru? Ce legătură ar fi cu Templul? La prima vedere ar fi tot trei elemente care ar face posibilă prezența slavei Domnului pe pământ: Yahwe, poporul și Templul. Yahwe și cele 12 seminții ar corespunde elementelor vii din relație, iar Templul carului, adică elementului neutru și neînsuflețit. Și la prima vedere așa și este. Dar oare chiar va locui Dumnezeu într-o Casă de piatră? Oare acea casă de piatră era Casa lui Dumnezeu? Iată ce spune profetul:

1. Așa vorbește Domnul: „**Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce Casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință?**

2. **Toate aceste lucruri doar mâna Mea le-a făcut și toate și-au căpătat astfel ființa – zice Domnul. – *lată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu.***

3. Cine înjunghie un bou ca jertfă nu este mai bun decât cel ce ucide un om; cine jertfește un miel este ca cel ce ar rupe gâtul unui câine; cine aduce un dar de mâncare este ca cel ce ar vărsa sânge de porc; cine arde tămâie este ca cel ce s-ar închina la idoli; toți aceștia își aleg căile lor, și sufletul lor găsește plăcere în urâciunile lor.

4. De aceea, și Eu voi alege ce este spre nefericirea lor și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem, **căci, când am chemat Eu, n-au răspuns, și, când am vorbit Eu, n-au ascultat, ci au făcut ce este rău înaintea Mea și au ales ce nu-Mi place!**”

5. Ascultați cuvântul Domnului, voi care vă temeți de cuvântul Lui: „Iată ce zic frații voștri care vă urăsc și vă izgonesc din pricina Numelui Meu: „Să-Și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!” – Dar ei vor rămâne de rușine!”

6. Un glas răsunător **iese din cetate!** Un glas iese din **Templu!** Este glasul Domnului, care dă vrăjmașilor lui plata cuvenită!

7. „Înainte ca să simtă dureri, a născut și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui fiu.

8. Cine a auzit vreodată așa ceva? Cine a văzut vreodată așa ceva? Se poate naște oare o țară într-o zi? Se naște un neam așa dintr-odată? Abia au apucat-o muncile, și fiica Sionului și-a și

născut fiii!

9. Aș putea să deschid pântecul mamei și să nu las să nască? – zice Domnul. – Eu, care fac să nască, aș putea să împiedic oare nașterea? – zice Dumnezeuul tău.

10. Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și înveseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; împărțiți și bucuria cu el, acum, toți cei ce l-ați plâns,

11. ca să fiți săturați bând laptele mângâierilor lui, ca să vă desfățați în totul de plinătatea slavei lui.”

(Isaia 66)

Ștefan însuși citează din acest pasaj în discursul său din Fapte:

44. Părinții noștri aveau în pustiu **Cortul întâlnirii**, așa cum îl rânduisese Cel ce a spus **lui Moise** să-l facă după chipul pe care-l văzuse.

45. Și părinții noștri l-au adus, la rândul lor, **sub povățuirea lui Iosua**, când au intrat în țara stăpânită de neamurile pe care Dumnezeu le-a izgonit dinaintea părinților noștri; și a rămas acolo până în zilele lui David.

46. **David a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu** și a cerut să ridice **o locuință** pentru Dumnezeuul lui Iacov.

47. Și **Solomon** a fost acela care l-a zidit **o casă**.

48. **Dar Cel Preaînalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești**, cum zice prorocul:

49. „**Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de Casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?**

50. N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?...”

Aceste pasaje abordează pericolul idolatrizării clădirii Templului și perceperea acestuia ca lucru în sine, ca sacralitatea în sine, suficientă pentru a face posibilă locuirea lui Dumnezeu pe pământ. Această teologie (formulată în Ieremia 7 prin repetiția: **Templul Domnului! Templul Domnului! Templul Domnului!**) ducea la substituirea sfînteniei poporului cu cea a Templului: *Templul e sfânt, și Domnul e cu noi! Sfîntirea noastră e mai puțin importantă!* Dar Dumnezeu explică foarte clar că El nu are nevoie de un Templu din piatră și nici nu poate locui efectiv într-un Templu făcut de mână omenească. E ridicol să cerem că în sine acea clădirea din

piatră era Casa lui Dumnezeu. Ștefan insistă în discursul său pe importanța ascultării OMULUI în procesul coborârii și rămânerii slavei Domnului pe pământ. Astfel, MOISE a fost personajul cheie în făurirea Cortului, și IOSUA cel în ducerea Cortului în țară, și apoi DAVID și SOLOMON în zidirea Templului. Practic ascultarea specială a unor oameni sfinți a făcut posibilă coborârea lui Dumnezeu pe pământ. De fapt ascultarea poporului inspirat de acești oameni a făcut posibilă coborârea slavei pe pământ. Nu o Casă de piatră ci un Templu viu reprezentat de un popor credincios este LOCUL unde Dumnezeu poate coborî și se poate odihni pe pământ! Ascultarea acestui popor face ca slava să rămână în Templu, și rămânerea slavei în Templu face ca Templul să fie atât de sfânt! Sfințirea poporului nu poate fi substituită de sfințenia Templului. Dar de ce nu a coborât Dumnezeu în mijlocul poporului pur și simplu, fără prezența unui Cort sau a unui Templu? Pentru că Hristos nu venise încă, și toate simbolurile de la Templu arătau spre Hristos. De fapt Dumnezeu poate locui chiar în mijlocul unui popor credincios doar prin Hristos. Pentru că Hristos nu venise era nevoie de CHIPUL acestuia în mijlocul poporului, pentru ca Dumnezeu să poată locui în mijlocul lor, și pentru ca poporul să-L aștepte cu adevărat pe Hristos înțelegând necesitatea lucrării Acestuia. CHIPUL lui Hristos care avea să vină era dat de Cort, respectiv de Templu. Ne aducem aminte din studiul nostru despre Cort că practic toate elementele din Cort arată spre Hristos: și chivotul, și masa, și sfeșnicul, și altarul, și jertfa, și perdeaua, și preotul, și tămâia... Da, acel loc era un set de simboluri care arătau spre Hristos. Erau mai mult decât atât pentru că Dumnezeu chiar coborâse în acel loc cu o măsură specială a prezenței Sale. Dar de ce tocmai peste acel loc? Pentru că în acel loc Avraam era gata să-l jertfească pe Isaac, pentru că în acel loc se așezase David, om după inima lui Dumnezeu, pentru că doar acele simblouri arătau în mod perfect spre Hristos. Deci prezența specială a slavei la Ierusalim comunica simultan două lucruri: slava coboară pe pământ doar prin Hristos și doar când oamenii pe pământ o cheamă prin ascultare de poruncile Sale. Astfel, privind la Templu poporul nu trebuia să idolatrizeze Templu ci să capete o motivație puternică să trăiască în ascultare și să-L aștepte pe Mesia. Dumnezeu nu era trist în cap.10 pentru că părăsea o Casă de piatră, ci pentru că pleca din mijlocul poporului Său, din mijlocul oamenilor de pe pământul pe care vroia să-L restaureze! În Isaia 66 realității Casei de piatră i se opune ascultarea omului de Dumnezeu. *Nu într-o*

Casă de piatră mă pot odihni Eu. Dar totuși unde te poți odihni pe pământ? Unde poți locui pe pământ? Textul continuă: **lată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu.** Acest verset ne aduce aminte de suspinul celor din Ezechiel 9. Acum înțelegem că de fapt din pricina lor Dumnezeu nu părăsise Templul. De ce are Dumnezeu nevoie de o Casă? Nu are o Casă sus în ceruri? Și în cele din urmă El este Casa tuturor lucrurilor? El nu are nevoie de o Casă. Are deja Una. Totuși El a fost alungat din Creație, și slava Sa a părăsit ființa umană. Aici pe pământul răzvrătit ARE NEVOIE de o CASĂ. Aici pe pământul care nu-L vrea și care-I este ostil are nevoie de un loc de odihnă, de o casă în care să poată locui. Și această casă îi poate fi dată doar de ascultarea unor oameni de pe pământ. Dar pentru că toți au păcătuit este nevoie și de Hristos. Deci prin Hristos Templul desăvârșit și prin cei care ascultă de El Dumnezeu poate locui pe pământ, poate avea un loc de odihnă, poate lucra cu mai multă putere spre vindecarea Creației. În Isaia 66a identificăm două grupe de oameni în Israel. O grupă de oameni care se complăce în formalism și idolatrizează Templul dar trăiește în neascultare. O grupă de oameni care se tem cu adevărat de Dumnezeu, și care este o minoritate. Această minoritate este urâtă și prigonită de majoritatea necredincioasă. Dumnezeu însă anunță că va veni și va face dreptate: vrăjmașii Săi din poporul Lui vor fi pedepsiți și rămașița credincioasă mântuită. E interesant să observăm că pasajul are în vedere vremea sfârșitului sau cel puțin glisează către această vreme. Avem un context în care Templul este în picioare și acolo se aduc jertfe după Lege. Astfel profeția poate viza contextul din sec.1 întâi în care creștinii evrei au fost prigionii de frații lor, dar se poate avea în vedere și perioada antemergătoare sfârșitului când istoria din sec.1 se va repeta. Deci înainte de sfârșit am avea un Templu funcțional. Dar ne șochează Isaia 66:3: cei care aduc jertfe la Templu după Lege nu sunt mai buni ca cel care ucide un om, ci sunt ca cei care ar rupe gâtul unui câine, și care s-ar închina la idoli. Dar de ce? Sunt două interpretări majore. Prima vizează formalismul religios. Din pricina MOTIVAȚIEI lor idolatre, și dualității inimii lor închinarea lor la Templu este o urâciune. A doua interpretare vizează anacronismul închinării la Templu: ei se închină la Templu după prima venire a lui Hristos. Închinarea la Templu după prima venire a lui Hristos devine o urâciune în sine. Sunt anumite argumente în favoarea primei interpretări. În Isaia cap.1, pe vremea

lui Isaia, închinarea de la Templu este văzută de Dumnezeu ca o urâciune (vezi Isaia 1:10-15). Și în contextul lui Isaia nu poate fi vorba de un anacronism. Acolo formalismul și dualitatea poporului pervertește închinarea de la Templu. Și apoi în Isaia cap.6, Isaia este chemat de Dumnezeu pe când era în Templu. La finalul lucrării sale apostolice, Pavel aduce jertfe în Templul de la Ierusalim. Închinarea în Templu nu este o urâciune în sine nici după mult timp după învierea lui Isus. Sunt multe pasaje care numesc Templul dinaintea vremii sfârșitului Templul lui Dumnezeu. Și chiar în Isaia 66 glasul Domnului răsună din cetate și din Templu, ceea ce ne-ar sugera că nu Templu în sine este problema ci inima poporului. De asemenea epistolele Noului Testament ne creionează o fază a planului lui Dumnezeu, în care sfârșitul a și început și se așteaptă Sfârșitul cel mare. Dar nu găsim nici un text clar care să ne arate că vremea sfârșitului are două faze: o fază până la anul 70 d.H, și o fază după anul 70. Noi putem face anumite deducții legate de anul 70. Dar nu avem nimic SCRIS care să legitimizeze cu autoritate apostolică concluziile noastre. A rămâne la ce este scris, înseamnă a rămâne la ce au scris apostolii. Și e logic să credem că ceea ce ei au scris sunt principiile care trebuie să călăuzească Biserica până la a doua venire a Mântuitorului. Ce au scris ei în primul secol, sunt principii valabile până la a doua venire a Mielului. De altfel avem indicii că ei nu se așteptau ca Templul să fie dărâmat și reconstruit, ci ei se așteptau ca acel Templu să fie distrus înainte de a doua venire a lui Hristos. Tocmai de aceea e logic să credem că principiile apostolilor față de Templul din Ierusalim din primul secol pot rămâne valabile până la a doua venire a Mântuitorului. Apoi, sunt multe pasaje în Vechiul Testament (și chiar în Ezechiel) care ne sugerează că și în mia de ani va fi un Templu fizic în care se vor aduce jertfe. Deci un Templu funcțional nu ar fi în sine o urâciune. Modul în care se raportează închinătorul la Templu validează sau nu închinarea acestuia. Când Pavel a adus jertfe la Templu el privea prin acele jertfe la Hristos. El nu aștepta iertare prin acele jertfe, ci lăsa ca ritualul să-i ațintească privirea spre Hristos. În același timp există și varianta de interpretare că pasajele care vorbesc despre un Templu funcțional în mia de ani folosesc un limbaj al jertfelor familiar evreilor dar ele nu se referă la un Templu funcțional fizic ci doar la o închinarea după voia lui Dumnezeu. Vom dezbate acest subiect la finalul cărții Ezechiel. Până atunci e bine să păstrăm în minte ambele ipoteze.

Revenim la descrierea roților. Una din concluzii era că acel car al lui Dumnezeu tras de heruvimi este de fapt reprezentat de heruvimii însiși. Un Dumnezeu viu poate fi tras doar de Făpturi VII. Iată de ce tot se repetă expresia: făpturile VII. Am văzut relevanța acestui subiect față de realitatea Templului. Un Dumnezeu VIU putea locui doar într-un Templu viu. Acest Templu VIU putea fi doar POPORUL. Nu înseamnă că acea Casă de piatră nu-și avea rolul ei, dar locuirea lui Dumnezeu pe pământ depinde în primul rând de ascultarea poporului chemat să fie o Casă vie pentru Yahwe. Casa de piatră era modelul pe care poporul trebuia să-l urmeze ca Domnul să rămână în mijlocul lor. O altă concluzie ce a derivat din descrierea roților era aceea că duhul heruvimilor urma mereu mintea heruvimilor. În acest context ne aducem aminte de Ps.42 în care Psalmistul vorbește cu duhul lui. Din acest Psalm duhul omului trimite în primul rând la partea emoțională, sentimentală. Vorbirea psalmistului este generată din mintea și rațiunea acestuia. Frumusețea făpturii umane izvorăște tocmai din relația dintre sentimentele acestuia și rațiunea sa. Dar acest lucru e specific doar OMULUI? Această relația o găsim și în Persoana lui Dumnezeu. Și Dumnezeu poartă cu Sine dialoguri similare cu cel din Ps.42 (ne aducem aminte de lupta dintre glasul îndurării și cel al dreptății din cartea Ieremia și de multe alte pasaje). Și Dumnezeu are sentimente și emoții divine. Omul e făcut în cele din urmă după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dar și heruvimii au înfățișare omenească. Oare ei nu au și duh și minte, nu au și emoții și gânduri? În Iov la crearea lumii fiii lui Dumnezeu (îngerii) săltau de bucurie. Îngerii sunt Persoane. Ar fi absurd să îi percepem ca pe niște ființe raționale reci, lipsite de sentimente. Făpturile vii ne arată frumusețea unei Persoane neatinse de păcat în care este o deplină armonie între duh și minte, între simțire și rațiune. De asemenea, simțirea este supusă minții. Mintea e cea care dă direcția. Duhul urmează direcția dată de minte, dar face posibilă mișcare către această direcție. În duh găsim rezervorul de energie, de viață, de mișcare. Sentimentele intense fac posibilă mișcarea vie în direcție decisă de minte. Și Pavel în Cor.14 face distincția între duh și minte. Duhul este partea emoțională care poate fi zidită printr-o stare, chiar printr-o vorbire în limbi neînțeleasă de minte. Dar Pavel subliniază și importanța zidirii minții, care are prioritate, căci duhul trebuie să urmeze minții. El nu neagă nici realitatea duhului nici importanța zidirii noastre

emoționale. Dar subordonează emoțiile minții și subliniază faptul că întâi trebuie zidită mintea și apoi emoțiile. Și o zidire completă a emoțiilor are loc tocmai prin ÎNȚELESUL viu al revelației. Ps.42 subliniază importanța zidirii duhului. Mintea sa e lucidă, dar duhul e răvășit de mâhnire. Tristețea domina duhul și din pricina unui lucru pe care mintea nu-l înțelege: *ce să răspund când vrăjmașii mă întreabă: Unde este Dumnezeuul tău?* Între duh și minte există o relație dinamică. Dar chiar dacă mintea face saltul credinței: *va veni vremea când voi ști ce să răspund vrăjmașilor mei!*, duhul nu poate face așa repede acest salt. Dar psalmistul așteaptă vremea când și duhul îi va fi vindecat. De-abia atunci va putea lauda Numele Domnului. O închinare deplină este cea în Duh și Adevăr. Psalmistul nu acceptă o închinare doar rațională. El o accesează dar în nădejdea ca ea va duce la vindecarea duhului. El caută armonia între duh și minte. Dar totul începe prin înnoirea minții. Aici e cheia înnoirii duhului, căci duhul urmează mintea în procesul vindecării. În Romani 7 Pavel ne descrie tragedia dizarmoniei persoane decăzute. Pavel găsește în el o luptă între natura sa care urăște legea lui Dumnezeu și mintea sa care iubește această lege. Desigur natura decăzută a omului înseamnă atâta minte decăzută cât și sentimente pervertite. Totuși înnoirea se face mai rapid la nivelul minții, și mai greu la nivelul simțirii, iar forța firii constă adesea în puterea simțirilor înșelătoare. Iată de ce adesea, conflictul dintre fire și Duh se traduce adesea ca un conflict între dorință și rațiune, conflict bine evidențiat și de filosofii greci. În persoana decăzută, mintea și duhul sunt pervertite. De asemenea duhul preia adesea forul decizional, și de cele mai multe ori acțiunea urmează sentimentul irațional și imatur, și o logică lucidă. În procesul vindecării noastre, duhul trebuie să învețe să se subordoneze minții. De asemenea înnoirea duhului este determinată de înnoirea minții care capătă deci prioritate. Dar o înnoire autentică a minții duce la o înnoire autentică a duhului. Din sentimentele noastre ființa noastră găsește puterea mișcării. Dacă iei o decizie dar emoțiile nu te ajută deloc în direcția luată, decizia nu va putea fi dusă până la capăt. Emoțiile sunt roțile ființe care fac posibilă micarea. Decizia este luată de CAP, dar roțile fac posibilă transpunerea deciziei în mișcare. De aceea e important ca DUHUL ce locuiește în roți să fie VIU, VIGUROS și să fie subordonat capului. Dar ascultarea fiului omului de pe pământ nu poate FI ca cea a heruvimilor cerești. Duhul omului nu va fi pe deplin restaurat pe acest pământ, după cum nici mintea sa nu va fi pe

deplin înnoită. De aceea, mereu va exista dizarmonia din Romani 7, teribila luptă dintre fire și Duh. Desigur conflictul nu va fi mereu la fel de intens. Momentele de relativă armonie vor alterna cu momentele de dizarmonie. Și la Ezechiel găsim această dizarmonie. El acceptă intrarea în lucrare dar duhul lui e plin de mânie și amărăciune. El acceptă traseul ascultării dar împotriva voința sale pământești. Pentru el fiecare pas al ascultării înseamnă o luptă, și o acceptare a dizarmoniei interioare. Cei din cetate care sunt mântuiți suspină din pricina dizarmoniei dintre realitatea prezenței divine și realitatea neascultării poporului. Dar ei suspină și din pricina dizarmoniei din propria lor viață. Pavel ne explică în Romani 7-8 că dizarmonia va persista până la răscumpărarea trupului nostru. Iată de ce cei credincioși suspină neîncetat așteptând înfierea trupului și atingerea armoniei depline a fapturilor vii din ceruri. Iată de ce viața credinciosului este un suspin continuu. Dar aici apar multe extreme. Este extrema celor care insistă doar pe înnoirea minții și neglijează înnoirea duhului. Ei percep viața creștină ca pe o dizarmonie la fel de intensă toată viața. Dar nu este așa. Înnoirea minții va duce și la înnoirea duhului. Ne vom bucura și de momente de armonie între minte și sentimente. O parte din sentimentele noastre vor fi restaurate și ne vor ajuta să împlinim voia Domnului. O parte vor rămâne bolnave și vor crea dizarmonie. Va exista un nucleu armonios înconjurat de dizarmonie. În procesul vindecării unei boli mai întâi se va accentua dizarmonia, ca apoi, după vindecare să ne bucurăm la o nesperată perioadă de armonie. Cealaltă extremă va suprasolicita importanța înnoirii duhului. Dacă nu simți, nu exiști. Autenticul închinării va fi definit prin intensitatea simțirii. *Dumnezeu este aproape, dacă-L simt. Dumnezeu mi-a vorbit căci am simțit acest lucru.* Înnoirea minții va fi neglijată. Mai mult mintea se va subordona duhului. Pentru că am simțit că acel lucru e voia lui Dumnezeu, îl fac, chiar dacă mintea îmi spune că e prostesc ceea ce fac. Deciziile luate sunt mai mult emoționale decât raționale. Scriptura ne propune o viziune echilibrată și realistă a procesului dinamic al înnoirii minții și duhului. Psalmii reprezintă sondarea lăuntrului credinciosului, harta trăirilor sufletești. Ea ne arată dinamismul, diversitatea, complexitatea trăirilor omului credincios în procesul sfințirii. Ea ne arată ansamblul acestor trăiri, precum și normalitatea lor. Viața celui credincios nu înseamnă permanentizarea unei trăiri, ci acceptarea diversității acestora. Viața interioară a unui om nu poate fi doar Ps.42 (un psalm al tristeții), dar nici doar

Ps.150, (un psalm al bucuriei explozive). Psalmii ne descoperă harta trăirilor noastre legitime. Atât timp cât starea noastră o putem identifica în psalmi, suntem pe drumul bun. Dar psalmii ne arată și calea ieșirii din anumite stări, care dacă ar persista, ar duce la distrugerea credinței. Psalmii ne arată și ansamblul acestor stări, proporția de bucurie, tristețe, laudă și rugă, căință și închinare, meditație și întrebare, precum și dinamismul și alternanța lor. Iată de ce psalmii nu sunt grupați tematic, ci temele acestora alternează mereu. Așa e dinamismul trăirii prin credință, aceasta e normalitatea vieții interioare a credinciosului. Fiecare stare își are vremea ei și este făcută frumoasă la vremea ei. Credinciosul tânjește după permanentizarea stărilor de armonie și îi este teamă (pe drept cuvânt) de o permanentizare a stărilor de armonie. Psalmii splberă și iluzia și teama, și ne arată normalitatea vieții de credință: o alternanță între stările de armonie și cele de dizarmonie. Armonia heruvimilor ne ajută să acceptăm dizarmonia omului decăzut. Heruvimii sunt în cer. Fiul omului este pe pământ. Armonia dintre duhul și mintea heruvimilor contrastează cu lupta interioară a omului atunci când ascultă de Dumnezeu. Dar heruvimii ne și inspiră în ce privește ascultarea de Dumnezeu. Înțelegem că duhul trebuie să fie supus minții, să fie supus și să sprijine o minte înnoită, și să fie la rândul său înnoit de înnoirea acestei minți. Armonia interioară a fapturilor vii ne arată ceea ce vom fi în slavă după răscumpărarea trupurilor noastre.

Rămâne întrebarea de ce descrierea heruvimilor și a roților acestora este așezată între momentul în care omul în haina de în se duce cu cărbunii aprinși să îi arunce pe cetate, și pasajul care prezintă momentul deplasării slavei Domnului la intrarea porții Casei Domnului, spre răsărit. Poate tot pentru a explica de ce slava Domnului părăsește Casa. Heruvimii și roțile lor vii ne arată că ei erau carul lui Dumnezeu, după cum adevăratul Templu viu al Domnului era însuși poporul. Domnul părăsește Casa din pricina poporului care nu și-a mai îndeplinit rolul de Casă de odihnă pentru Dumnezeu. Poporul nu și-a înnoit mintea spre înnoirea duhului, și nu a subordonat duhul vocii lui Dumnezeu. Poporul și-a urmat poftele inimii lor idolatre și bolnave. Astfel imaginea heruvimilor creează un efect de contrast între normalitatea cerului și dizarmonia de pe pământ. Indirect descrierea heruvimilor reprezintă o nouă justificare a deciziei lui Dumnezeu de a părăsi

Templul. Astfel Autorul nu ne prezintă CUM a aruncat omul în haină de in focul peste cetate, dar în schimb ne prezintă un nou ARGUMENT pentru gestul său.

10:17-19 – Slava Domnului se oprește la intrarea porții Casei Domnului

După ce omul în haină de in pleacă cu focul în mâini, slava Domnului se deplasează la intrarea porții Casei Domnului. Este vorba de intrarea dinspre răsărit în curtea exterioară a Casei care ducea apoi la curtea interioară spre altar. Era traseul de intrare în Casă a Jertfelor. Slava Domnului face acest traseu dar în sens invers. Dar iarăși vedem că nu se grăbește în părăsirea Casei. Deja avea toate motivele să părăsească această Casă cu mult înainte și să o facă într-o secundă, acum când părăsește în sfârșit Casa, o face cu greu, agale, fără să se oprească. Face o nouă oprire la intrarea Casei Domnului. În acest moment ÎNCĂ nu părăsise Casa. Era la limita proprietății Casei. Era chiar pe punctul de a părăsi Casa. În acest punct terminus al Casei, Slava se oprește din nou, parcă pentru a mai zăbovi un moment asupra deciziei. Odată ce trecea dincolo de acest punct, procesul nimicirii Casei devenea practic ireversibil. Nu mai era cale de întoarcere. Și atunci slava se oprește, pentru a Se convinge din nou, că acesta e drumul cel bun, singurul drum care mai poate aduce vindecarea în inima poporului. La păcătuirea omului în Eden, omul a fost alungat la răsărit de Eden. Și regatul din Nord e alungat din țară (adică de la Fața Domnului) în Asiria, spre Nord-Est, dar direcția este tot spre răsărit. Dar acum Dumnezeu părăsește Templul înainte de a alunga pe Iuda din țară. E vorba de o altă paradigmă. În cele din urmă înainte ca Omul să fie alungat din Eden slava Domnului a părăsit Templul trupului acestuia. Cap.10-11 din Ezechiel reeditează aceste moment și nu alungarea omului din Eden. Este un moment care precede alungarea omului de la Fața Domnului. este momentul în care OMUL este lipsit de slava lui Dumnezeu. Iată de ce este atât de dureros momentul părăsirii Templului. El îi aduce aminte lui Dumnezeu de momentul în care slava Sa a părăsit Templul trupului celui dintâi OM. Între timp slava Domnului revenise printre oameni, în mijlocul poporului ales. Dar acum această slavă trebuia din nou să părăsească UMANITATEA din pricina răzvrătirii poporului Israel. Dar în cap.10 slava încă nu a părăsit Templul. Este chiar la Ușă, dar nu a ieșit din spațiul sacru al Templului. Ce va urma? Îl va părăsit de tot? Va rămâne acolo? Se va reîntoarce în curtea interioară?

10:20-22 – Identificarea heruvimilor cu făpturile vii la râul Chebar

Parcă pentru a ne distrage atenția din nou de la dramatismul evenimentului, autorul revine la descrierea heruvimilor. În acest capitol descrierea heruvimilor devine locul de refugiu al unui autor copleșit de dramatismul evenimentelor pe care le consemnează. Iarăși heruvimii sunt identificați de autor cu făpturile vii de la râul Chebar. Și ca argument se aduce faptul că semănau perfect (vezi v.20-22): aveau 4 fețe, 4 aripi, fețele lor erau ca cele ale făpturilor vii, și fiecare mergea drept înainte. Această identificare subliniază din nou că în Templul pământesc chiar coborâse realitatea din Templul ceresc. Templul pământesc chiar era un loc în care cerul se unea cu pământul. Și tocmai din acest lucru Templul pământesc trebuia să fie sfânt, sfânt, sfânt. Tocmai pentru heruvimii din Templu erau făpturile vii, tocmai pentru că aici cerul se unea cu pământul! Dar cum poate realitatea desăvârșită a Cerului să rămână într-un Templu pământesc pângărit și plin de idoli? Descrierea heruvimilor și identificarea lor cu făpturile vii pare în primul rând a constitui un argument pentru care Slava părăsește Templul de pe pământ. Slava ținea de Cerul desăvârșit și slujit de făpturi desăvârșite. Cum putea rămâne în mijlocul unui popor care slujea idolilor? Este interesant că în descrierea heruvimilor din cap.10, fața de bou este înlocuită cu cea de heruvim, și această față e prezentată prima dată (vezi 10:14). Or imaginea bouului simbolizează slujirea. Prin faptul că fața de bou e înlocuită cu cea de heruvim, se accentuează dimensiunea de slujitor al heruvimilor. Heruvimul este deci echivalent cu bou, cu slujitorul. Ce sunt heruvimii? În primul rând sunt SLUJITORI ai Celui Preaînalt. Dar nu acest lucru trebuia să-l împlinească și Israel, carul viu de pământ? Nu trebuia Israel să urmeze modelul heruvimilor cerești, să slujească neîncetat pe Cel pe care-L purtau printre popoare? De ce atunci slujesc ei idolilor? Cum să nu părăsească Domnul un asemenea popor?